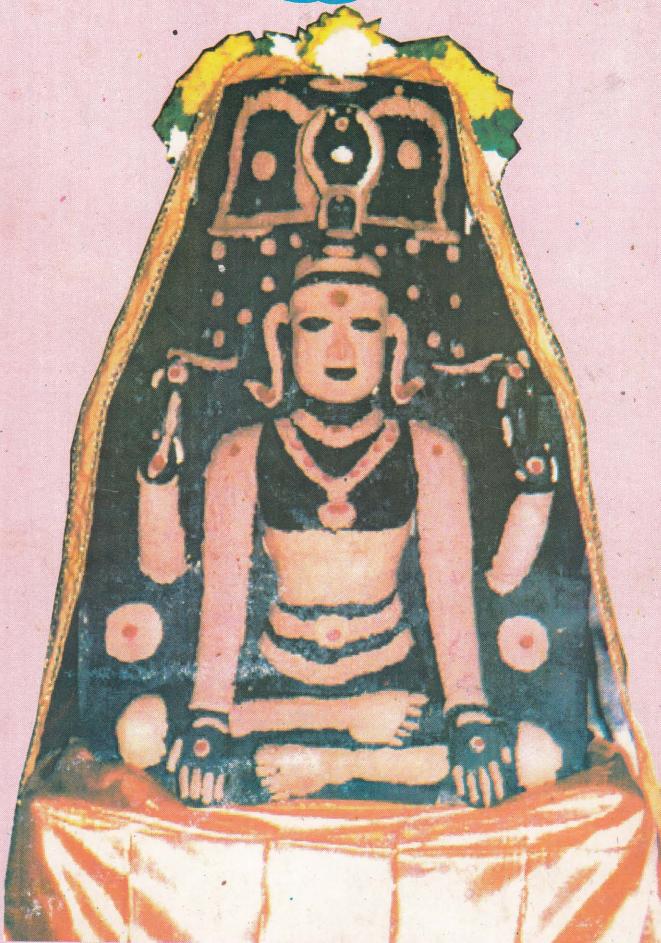
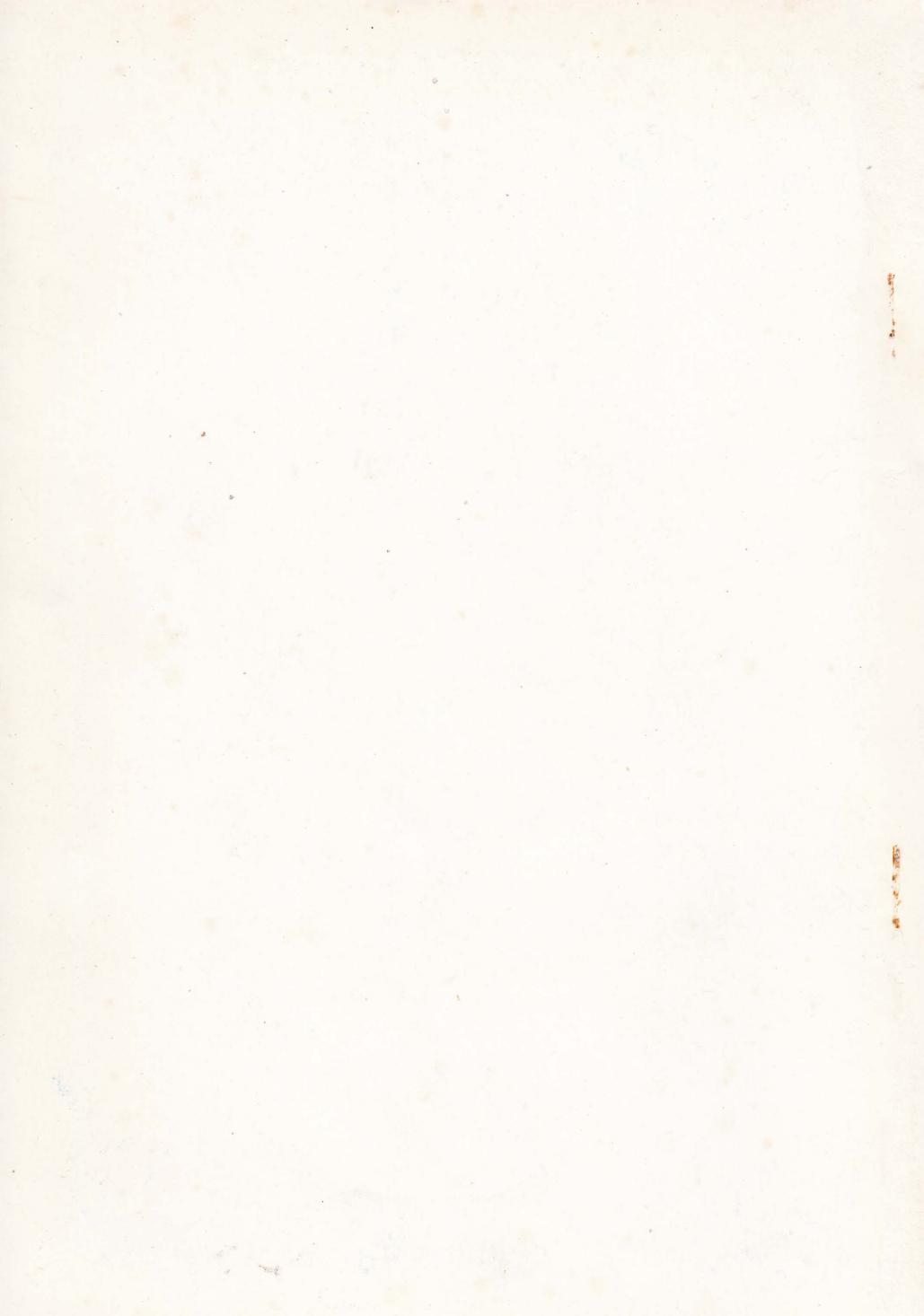

அவரே தீவாய்

வெளியீடு :
இந்துகாசபை
இணுவில்.
28-10-2001

२
சிவமயம்

அவரே இவராய்.....

நூலாக்கம் :
கே. எஸ். ஆனந்தன்
இனுவில்

வெளியீடு :
இந்துமகா சபை
இனுவில்.
28-10-2001.

அவரே இவராய்.....

வெளியீடு :

இந்துயகா சபை
இனுவில்.

அச்சுப்பதிவு :

சாந்தி அச்சகம்
நாச்சிமார்கோவிலடி,
யாழ்ப்பாணம்.

முன்னுரை

மாணிடராய் பிறப்பதற்கே பெரும் மாதவம் செய்திட வேண்டும். மாணிடராய் பிறந்து, உலோகாயத வாழ்வில் ஈடுபட்டு ஆத்மஞானிகளாய், சித்தபுருஷர்களாய் வாழ்ந்த மகான்கள் பலரையும் அறிந்துள்ளோம். எங்கள் ஞானபூமியான மண்ணில் பிறந்த இரு சித்தபுருஷர்களின் சரிதையை எழுதக் கிடைத்தமை நான் முன்செய்த புண்ணியம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

பெரிய சந்தியாசியாரைப் பற்றி அவருடன் பழகிய, அவருடைய தொண்டர்களான முதியவர்கள் கூறக்கேட்டவற்றையும், ஆதாரங்களாக விளங்குபவற்றையும் நன்கு தெளிந்தறிந்து கொண்டுதான் இப்புனித கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்தேன். சுவாமி அம்பலவாணர் எமது காலத்தில் வாழ்ந்தவர். எம்முடன் பழகியவர். எமக்கு பல வழிகளிலும் அருள்செய்த அருளாளர். அவர் வடிவில் செயலில் பெரிய சந்தியாசியாரை நாம் கண்டு கொண்டோம். ஆகவே ‘அவரே இவராய்’ அவதரித்திருக் கலாம் என்று எம்முன் தோன்றிய ஓர் அருளுணர்வே இதனை எழுதத் தோன்றியது.

பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம், உண்டோம், உறங்கினோம் என்ற சுயநல் பேற்றினுக்கு மேலாக மற்றவர்களுக்கு, நாம் பிறந்த மண்ணுக்கு என்ன செய்தோம் என்று வாழ்ந்தவர்கள் சிலர். அவர்கள் ஊனுடம்பு மறைந்துவிட்டாலும் காலப் பினாமத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றார்கள் என்பதற்கு எமது மண்ணின் மைந்தர்களான இம்மகான்களே சான்றாக உள்ளனர். இவர்கள் மட்டுமன்றி இம்மண்ணில் தோன்றிய ஆத்மஞானிகள் சிலர் புகழ்பூத்த நறுமலர்களாக விளங்கியவர்கள் இருக்கின்றார்களாயினும் இவர்கள் ஈழத்துச் சித்தர் வரிசையில் இடம்பெறவேண்டியவர்கள் என்பதே எமது துணிபாகும்.

இவர்கள் சரிதைகளை நாலுருவில் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது இனுவில் இந்துமகாசபையினரின் வேண்டுகோள். இப்புனிதப் பணியை எனக்களித்த அவர்களுக்கு முதற்கண் நன்றி கூறுகின்றேன்.

இந்நூலுக்கான எழுத்துப் பிரதியை அன்பர் செல்லப்பா நடராசாவிடம் அணிந்துரைக்காக கையளித்தேன். அவர் தந்தையார் இம்மகான்களுடன் இணைந்து பணியாற்றிய தொண்டர். அவரது மகன் தந்தைமூலம் அறிந்தவற்றைக் கொண்டு சில ஆலோசனைகள் கூறினார். அவருடைய ஆலோசனைகளைக் கேட்டு சில விடயங்களை இணைத்தும், தவிர்த்தும், திருத்தியும் நிறைவு செய்துள்ளேன். அவருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

சித்தபுரங்களான இவர்களது சரிதைகளை நூலுருவில் கொண்டுவர இனுவில் இந்துமகாசபையினர் எடுத்துள்ள முயற்சி, ஆஸ்மீக விடயங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டின் நிதர்சனத்தைக் காட்டுகின்றது. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க இறையருள் புரியவேண்டி அன்னை சிவகாமியின் திருக்கமலப் பாதங்களில் சமர்ப்பித்து வணங்குகின்றேன்.

‘அபிராமி இல்லம்’
சிவகாமி அம்மன்கோவிலில்,
இனுவில்.

கே. எஸ். ஆனந்தன்

பதிப்புறை

இனுவில் அவதந்த இரு சத்தகள்ளு புரீத சர்தத்தை நூலுகுமில் வெளிடுவதில் எமது சபை பெருமையடைக்கிறது. ஆரம்பத்தில் ‘அரச்சனைகள்’ எனும் நூல்னை இருபத்தெட்டாண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளிட்டு ‘நவசக்தி அரச்சனையை’ அந்துமக்கம் செய்துவிட்டு இதுவரைகாலமும் சுவகாரி அம்பாளுக்கு இப்புறத்துப் பண்ணை செய்து வருகின்றோம். நல்லதை என்னவேண்டும், நல்லதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நூக்குடன் செய்துபடும் நாம் ஆடம்பரங்களை விரும்பாது அமைத்தான முறையில் எல்லோருக்கும் நல்ந்திரும் ஆண்மீதுப் பண்களையே செய்து வருகின்றோம்.

இன்று இருபத்தெட்டாண்டு அகவையை நிறைவுசெய்தும் எமது சபை இந்நூல்னை ஓர் நினைவுச் சன்னமாகவே வெளிடுகிறது. இதன் மூலம் நல்லபண்கள் நடைபெறுவேண்டும் என்பதே எமது விரும்பாதும்.

இனுவில் உள்ள ஆலயங்கள் சிறப்புற தொண்டாற்றிய சத்து புருஷங்களான பெரிய சந்தியச்சார், அம்பலவாணச் சுவாமியார் இருவரும் எமது ஊருக்கு கண்ணாக விளம்க்கவர்கள். மக்கள் பின்திர்த்த அருளாளர்கள். அவச்காளது சந்தும்கள் எமது வருங்கால சந்ததிருக்கு உதவ வேண்டும், வழிகாட்டவேண்டும், சத்து புருஷங்கள் வாழ்ந்த பூர்வீரர்கள் பெருமையிட வேண்டும் என்பதே எமது நூக்கம். காலஞ்செல்ல எமது சபை உழூப்பினர்களான அமர் தா. கு. ரூ. ஆறுமுகம், அமர் வ. க்ருஷ்ணப்பன், அமர் பொ. நட்ராசா, அமர் த. ச. சன்முகன்முகம், அமர் க. பாரமதான் ஆகியோரை இத் தருணத்தில் நினைவு கால்வது எமது கடமையாகும்.

இந்நூலுக்கு அன்றாடையை வழங்கிய அன்பர், ஆர்மூர் வழங்கிய எங்கள் ஆலயத்தின் பிரதம குருக்கள், இந்நூல்ல் வெள்வருவேண்டும் என்று ஆவலுடன் பண்ணியற்றிய எமது சபை உழூப்பினர்கள், அரசு ஏற்றந்துத்த அன்பர்கள், பொருளுதல் நல்கிய நல்லூள்ளம் கொண்ட அடியவச்கள் அனைவர்க்கும் எமது சபை நன்றி கால்வதான் சுவகாரி அன்னையின் அருட் கடாசத்தினால் சகல வளரும் பெற்று பெருவாழ்வ வாழ பிராந்திக்கள்றோம்.

இனுவில் இந்துமகாசபையினர்.

அண்ந்துகூர்

செல்லப்பா நடராசா

(தினகரன் நாளிதழ் அலுவலக முன்னெணாள் பத்திரிகையாளரும் பாராளுமன்ற இளைப்பாறிய சிரேஷ்ட ஹன்சாட் அறிக்கையாளரும்)

இனுவில் எனின் இணையில் என்பர் ஆய்வாளர்கள். இணையில்லாத கிராமம் என்பது இதன் பொருளாகும். ஈடு இணையற்ற பெரும் புலவர்களையும், பாணர்களையும், நாதன்வர, தவில், வயலின் வாத்தியத்தில் மேதைகளையும், நாடகத்துறையில் பெரும் கலைஞர்களையும், அண்ணாவிமார் களையும் பரம்பரை பரமபரையாகக் கொண்டபதி எனும் மகிழையினாலும் இணையில் ஆயிற்று.

புகழ்பூத்த சித்தர்களையும், ஞானிகளையும், ஆயுள்வேத வைத்தியர்களையும் கொண்டு மிளிர்ந்தமையினாலும், விபூதியின் மகிழையை என்றும் உணர்த்தி நின்ற பெருமை யினாலும், ஒல்லாந்த, போர்த்துக்கீச, ஆங்கிலேய, அமெரிக்க பாதிரிமார்களின் பிரசாரங்களில் மயங்கி ஒருவர்கூட மதம் மாறாத மாண்பினாலும் நூற்றுக்கணக்கான ஒதுவார்கள் கூட்டுப் பிரார்த்தனைக்காரர்களாலும் இனுவில் நறுமணம் கமல்வ தாயிற்று.

சிறைக்கதவுப்பூட்டு உயைச் சிவகாமி அம்மைமேல் தோத்திரம்பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவரும், நாவலர் வழியில் உயர் தமிழ்ப் பணியாற்றிய தவத்திரு நடராச ஜயரும், தமிழகத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவாணாக விளங்கித் தணிகைப் புராணத்திற்கு உரை எழுதிய அம்பிகைபாகரும் பிறந்த புண்ணிய பூமியாதலாலும், வி. தெடசணாமுர்த்திப் பிள்ளையைப் பார்போற்றும் தவில் மேதையாக, வயஞானகுபேர் பூபதியாக உருவாக்கிய கிராமம் என்பதாலும், பிடி அரிசித் தொண்டின் மூலம் இராசகோபுரம் அமைத்த பணியினாலும் இணையில் பாராட்டுதல்களுக்குள்ளாயிற்று.

பெரிய கோவில் என வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ள நோச்சியம்பதியின் உலகப் பெருமகுஞ்சத்தினாலும் புகழ்பூத்த இனுவில் மண்ணைத் திருமண் என்றும் ஆண்மீகவாதிகள் போற்றுவதுண்டு. மேற்போந்த சிறப்புக்கள் அனைத்தையும் நோக்கி திரு. கே. எஸ். ஆனந்தன் அவர்ஸ் சுந்தரத் தமிழில் எழுதியுள்ள “அவரே இவராய்” எனும் நாலைப் பார்ப்பதே சாலச் சிறந்தது.

இனுவிற் கிராமத்தில் அவதரித்த சித்தர்களுள் பெரிய சந்நியாசியார் என்பர் முதன்மையானவர். இவரின் வழிவந்தவர் தான் காரைக்கால் அம்பலவாணர் கவாமிகள். இவர்கள் இருவரதும் மகிழைகள் மாண்புகளினால் பெரிதும் கவரப்பட்டவரான நூலாசிரியர் பெரிய சந்நியாசியாரே அம்பலவாண கவாமிகளாக வந்துதித்தாரோ என்னை ஆனந்தம் அடைகிறார். அவர் இவ்விதம் என்னுவதற்காண்வை பற்பல.

பெரிய சுந்தியாசியாரால் பெரிய கோவில் வளங்கள் பல கண்டது. காரைக்கால் சிவன்கோவிலும் ஒருப்பெற்றது. அம்பல வாணர்கவாமிகளும் இவ்விரு கோவில்களும் வளம்பெறத் தும்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். சுந்தியாசியார் புகழ்பூத் துயுன்வேத மணிமந்திர வைத்தியர். அம்பலவாணர் கவாமிகளும் அப்படியே. இருவரும் மக்களின் நோய்வொடி யாங்களைப் போக்க விழுதியைப் புசித்துச் செயற்பட்டவர்கள். அவரும் இவரும் விடைகடி வைத்திய நிபுணர்கள். பெரிய சுந்தியாசியார் தமது வாழ்நாளில் காரைக்காலில் ஆயிரத்தெட்டு விருட்சங்களை நாட்டி வளர்த்து விட்டவர். இளையவர் அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாத்தவர். அருளுணர்வால் முன் கூட்டிலை செய்திகளை உணர்த்தும் தெய்வீகம் இருவருக்கும் பொதுச்சொத்து. இவ்வாறான விடயங்களை வருங்காலச் சுந்ததியினரும் அறிந்து சிந்தித்து மகிழ்க்கடிய வகையில் இந்நாலில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் வியக்கத் தக்கது.

அன்னதானைப் பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர் முன்னையவர். பின்னையவரும் வாழ்நாள் முழுவதும் அவ்விதமே விளங்கியவர். இரு பெரியவர்களும் பக்கட்டங்களை மேய்த்தவர்கள். மூலிகைகளின் மகிழ்மைகளை எடுத்தியம்பியவர்கள். மனநோயாளர் தம் பிணிகளைப் போக்குவதில் பிரசித்திபெற்று விளங்கியவர்கள். முத்தவர் காரைக்கால் பதியுறை மாரி அம்மனைத் தாயாகக் கொண்டவர். இளையவருக்கும் மாரியே தாயாளார். தவவேடங்களிலும் பெரியவரும் சின்னவரும் ஒன்றுபட்ட காட்சியினர்.

இருவருமே மாயெரும் சமரசவாதிகள். ஆனால் இருவருக்கும் இடையில் காணப்பட்ட ஒரே ஒரு வேறுபாடு பெரியவர் சுந்தியாசியாகவே வாழ்ந்தவர். இளையவரோ கிருகஷ்தத்தார்.

இணையில் இன்று இளைய தலைமுறையினர் பலர் நல்ல காத்திரமான எழுத்தாளர்களாக உள்ளனர். அவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக ஆகர்ஷின புருஷராகத் திகழும் பெருமை உடையவர். கே. எஸ். ஆனந்தன் அவர்கள். அவரது “அவரே இவராய்” எனும் நாலானது முழு இணைவிற் கிராமத்தினதும் மகிழ்மைகள், மாண்புகள், சிறப்புக்கள், மண்புகள் பெருமைகளை நாளைய சுந்ததியினர் பற்பல ஆய்வுகளை ஸ்ரீக்ஷௌஷன்ஸ்த் தூண்டும் நல்லோர் வெளிப்பாகும். ஆனந்தன் அவர்களது முயற்சி ஆனந்தமானது. பாரப்பட்டப் பேரையாற்றுது.

**நெட்டிலிப்பாய்,
கோண்டாக்ஷிஸ்.**

19-10-2001.

இந்தியரூ

இனுவில் இந்துமகாசபை ஆரம்பித்து இருபத்தைந் தாவது அகவையில் இதுவரை செய்துவந்த நல்ல பணிகளுக்குள் மகுடம் வைத்தாற்போன்று இம்மண்ணில் அவதரித்த சித்தபுருஷர்களான இருவரை ஒருருவில் உணர்ந்து கொண்டதன் பயனாக “அவரே இவராய்” எனும் நூலினை வெளியிடும் புனிதப் பணியை மேற்கொண்டுள்ளமை பாராட்டப் படவேண்டிய செயல். ஆண்டுவிழா என்ற பெயரில் ஆடம்பர நிகழ்வுகளை நடாத்தி பொருளையும், காலத்தையும் விரையம் செய்பவர்களிடையே இத்தகைய ஆண்மீகச் செயல்கள் மற்றவர் களுக்கு ஓர் வழிகாட்டும் செயலாகும். இச்சபையினர் சிவகாமி அம்பாள் ஆலயத்தில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக செய்துவரும் நவசக்தி விழாவில் தவறாது கலந்துகொண்ட ஓர் குருக்கள் நான் என்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நவசக்தி விழாவில், நவகலச அபிஷேகம், நவசக்திபூசை, நவசக்தி அர்ச்சனை, நவசக்தி ஹோமம், தங்கரத வீதியுலா என்பன ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் சிறப்புற நடைபெற்றுவருவது இவ்வுருக்கே பெருமைதரும் ஓர் தெய்வச் செயல். நல்ல நூக்குடன் செய்யப்படும் எதுவும் காலப்பரிணாமத்தில் சிறப்புற விளங்கும் என்பதற்கு இவ்விழா ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். நவசக்தி நாயகியான சிவகாமி அம்பாள் இச் சபையினர்களின் தன்னலமற்ற செயற்பாடுகளுக்கு ககல செளபாக்கியங்களையும் வழங்கவேண்டி பிரார்த்தனை செய்து ஆசிக்கவுடி வணங்குகின்றேன்.

அரணாடிக் கண்பர் செய்யும் பாவழும் அறமதாகும்
அரணாடிக் கண்பிலாதார் புண்ணியும் பாவமாகும்
வரனுடைத் துக்கன் செய்த மாவேஸ்வி தீமையாகி
பாரினிற் பாலன் செய்த பாதகும் நன்மையாயிற்றே.

சிவரீ சாம்பசிவ. சோமசபேசக் குருக்கள்
பிரதமகுரு
சிவகாமி அம்யன் கோவில்
இனுவில்.

அவரே இவராய்.....

உலகில் பல்வேறு பாகங்களிலும் பல ஆத்மஞானிகள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றி மறைந்துள்ளதை நாம் அறிந்துள்ளோம். கற்றோரும், மற்றோரும் அவர்களது அற்புத செயல்கள் பற்றி கதைக்கதொயாக கூறுக் கேட்டிருக்கின்றோம். இத்தகைய ஞானிகளை சித்த புருசர்கள் என்று கூறுவர். இவர்கள் யாவரும் இறையருள் பெற்று இறை தரிசனம் பெற்று இறைவனோடு ஒன்றறக்கலந்து முத்தியின்பம் பெற்றவர்களேயாம்.

சமுத்தச் சித்தர்கள் என்று சிலரை மட்டும் கூறி ஏனென்றோரப் புறந்தள்ளி நூல்கள் சிலவந்துள்ளோதும் எமது நாட்டில், எமது ஊரில் எமது மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து மக்கள் பிணியகற்றி மக்களது நல் வாழ்வுக்காக தொண்டாற்றிய பல ஞானிகள் இந்த மண்ணின் மக்துவத்தை பெறுமதிமிக்கதாக்கி வைத்துள்ளனர். இன்றைய இளந்தலைமுறையினர் இவர்களை அறிந்திருக்க நியாயமில்லை என்றுதான் கூறுவேண்டும். இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றனவாயினும் இவற்றுக்காக உண்மைநிலையை கண்டிய விரும்பினால் எமது இந்த முயற்சியும் பலனற்றதாகவே ஆகிவிடும்.

பலருக்கும் தெரிந்தவரான, எமது காலத்தில் வாழ்ந்தவரான யோகர் சவாமிகள், மகாதேவா சவாமிகள், நயினாதீவச் சவாமிகள் போன்று இன்னும் பல ஆத்மஞானிகளின் பாதச்சவுகுள் பதிந்த புண்ணிய யூமி காரைக்கால் எனும் திருப்பதி. இவர்கள் இங்கே தமது பாதச்சவுகுளைப் பதிக்கக் காரணமாயிருந்தமை இங்கே ஓர் சித்தர் வாழ்ந்து, சிவத்தலம் ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டதன் அருட் பேறாயிருக்கலாம்.

இனுவில் - கோண்டாவில் ஊர்களை இணைக்கும் ஓர் திருத்தலமாக இத்தலம் விளங்குகின்றது. காரைப்பற்றைகள் நிறைந்த ஓர் காடாக முன்பு விளங்கியதாக பெரியோர் கூறுக்கேட்டிருக்கின்றேன். காரைக்காடு பின்னர் காரைக்கால் என்று அழைக்கப்பெற்றாலும், இது காரணப் பெயராகவோ

தோம்புப் பெயராகவோ இருக்கலாம். எது எப்படியிருப்பினும் காரைப் பற்றைகள் நிறைந்த இப்பிரதோத்தில் மாடுகள் மேய்த்த ஓர் சிறுவனே பிள்ளை ஓர் சித்தபுருஷராக விளங்கினார் என்பதால் இவ்விடம் ஓர் சித்தர் கோட்டமாக கணிக்கப்படுகின்றது. இவர்தம் வரலாறு வாய்மொழி மூலமாக வழங்கப்பெற்றுவந்தவையாயினும் இவரால் உருவாக்கம் பெற்ற ஆலயமும், வேறு பலவும் தம் அற்புதச் செயல்களுக்கு ஆதாரங்களாக விளங்குவதை இன்றும் காண்கின்றோம்.

ஞானபூமியாக விளங்கும் இத்தலம் இனுவில் கிழக்கு எல்லையில் கோண்டாவில் வடமேற்கு எல்லையில் அமைந்துள்ளது. இதன் வடகிழக்கு மூலையில் உரும்பிராய் கருணாகரப்பிள்ளையார் வீற்றிருக்கிறார். இங்கே இனபேதமற்ற ஓர் சங்கமச் சூழல் எக்காலத்திலும் நிலவி வந்துள்ளமை தெரியவருகின்றது. இதற்குக் காரணம் சித்தபுருஷர்களும், ஆண்மீகச் செல்வங்களும் அருளாட்சி செலுத்தியலையேயாகும். இத்திருத்தலம் தோன்றக் காரணமாயிருந்தவர் கய்யிரமணியம் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட பெரிய சந்நியாசியார் என்பவரேயாம்.

இவர் இனுவில் கிழக்கில் அரசோலை என்ற குறிச்சியில் ஓர் விவசாயக் குடும்பத்தில் கந்தர் - தெய்வானை தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது மகளாக கி. பி. 1860இலும் ஆண்டில் அவதரித்தார். உழுதுண்டு வாழும் பரம்பரையில் பிறந்தாராகையினால் பள்ளிய படிப்பின்றி மாடுமேய்த்துக் கொண்டு திரிவார். இவர்களது குடும்பத்து குலதெய்வமான மாரியம்மனை அல்லும் பகலும் வழிபடும் பெற்றோர் போன்றே இவரும் மாரியம்மனை வழிபட்டு வந்தார். சிறு கொட்டிலில் உள்ள அள்ளை மாரிக்கு வழிபாடு நடத்தியின் தமது கடமை களுக்குச் செல்வது இவர்களுக்கு வழக்கமாயிருந்தமை தெரிய வருகின்றது.

வழமையாக காலையில் உணவருந்தாமலே மாடுகளை ஒட்டிச்சென்று மேயவிடுவார். நன்பகலுக்கு தாயார் உணவு கொண்டு வந்து காரைக்காட்டில் கொடுப்பது வழக்கம். அன்றைய விவசாயக் குடும்பத்தவர்கள் பெரும்பாலும் தமது தோட்டத்தில் விளையும் காலை, குரக்கள், மரவள்ளி, இராசவள்ளி போன்றவற்றையே உணவாகப் பயன்படுத்துவ துண்டு. இரவில் சோற்றுய யாஹனயில் நீர் ஊற்றிவைத்து நீராகாரமாக காலையில் அருந்தவிட்டு செல்லும் குப்பிரமணியம் அன்றும் வழமைபோல் சென்றுவிட்டார்.

இனுவில்
யெரிய சந்தியாசியார் அவர்கள்

காரைப்பற்றைகளும், சிறு கூழாங்கற்களும் நிறைந்த காரைக்காட்டில் மாடுகளை மேயவிட்டுவிட்டு நிழல் தருமரம் தேடி ஒருங்கி நிற்பார். அன்று மதியம் திரும்பியும் தாய்வரக் காணோமே என்ற சலிப்பில் வாழ்த் துவண்டு மரநிழலில் படுத்து உறங்கிவிட்டார். துயில் நீங்கி எழுந்தாம் தாய் வராததால் மிக வருந்தினார். தாகத்துக்கு தண்ணீர்கூட குடிக்க முடியாத நிலை. சிறுவனாகசே தோட்டங்களிலுள்ள கிணறுகளில் எப்படி தண்ணீர் எடுப்பது. பசியும் தாகமும் வாட்ட மாரியம்மையை நினைத்து அழுதார். தாய்வராத காரணம் தெரியாது தவித்தார். அதேநேரம் கலங்கிய கண்ணீர் துளிகளினுடே தாயார் வருவது தெரிந்தது. மகிழ்ச்சியுடன் தாயை வரவேற்று மரத்தடியில் அமர்ந்து பிசைந்துண்டு ஏப்பம் விட்டார். குடிப்பதற்கும், கைகழுவுவதற்கும் தாயார் மண்குடுவையில் வழமையாக கொண்டுவரும் நீரை அன்று கொண்டுவராதது கண்டு தாயைக் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் எதுவும் கூறாது புன்னகைத்து அவருடைய தலையை வருடி அருகேயுள்ள கூழாங்கற்குவியலைச் சுட்டிக் காட்டினார். சுப்பிரமணியம் ஓடிச் சென்று கற்களை விலக்கிப் பார்த்தபோது அதிசயமடைந்தார். அதுவரை தான் அந்தப் பிராந்தியத்தில் கற்றித்திரிந்த தனக்கே தெரியாமல் அப்படிஓர் நீர் ஊற்று அங்கே இருந்ததைப் பார்த்து வியப்புடன் தண்ணீரை இரு கரத்தாலும் அள்ளிப் பருகினார். ஆனந்தமேல்ட்டால் துளினார். மாடுகளை அழைத்தார். நீருற்றுக்கு சம்பாக இழுத்துச்சென்று விட்டார். இந்த ஆரவாரத்தில் தாயை மறந்துவிட்டதை நினைத்தார். அங்கே நீருற்று இருப்பது அன்னைக்கு எப்படி தெரிந்தது என்று கேட்பதற்காக திரும்பினார், அங்கே தாயைக்காணோம். சர் வீடில் சென்று கேட்கலாம் என்று பேசாமலிருந்துவிட்டார்.

மாலையானதும் மாடுகளை ஓட்டிச் சென்று தோட்டத்தில் தொட்டில்களில் கட்டிவிட்டு வீடு திரும்பியவர் தாயார் படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு திடுக்குற்றார். அன்னையின் அருகில் சென்று நெற்றியில் கைவைத்து ‘ஆச்சி’ என அழைத்தபோது கண்விழித்த தாயார் விழிகளில் நீர் பெருக “இப்பதான் வந்தாயா? காலையில் இருந்து என்னால் எழுந்து நடக்கக்கூட முடியவில்லை. அன்னனும் இப்பததான் வந்து ஏதோ சமைக்கிறான்” என்று கூறினார். “எழும்பி நடக்க முடியவில்லை என்றால் வெயிலில் ஏன் சாப்பாடு கொண்டு வந்தாய்” என்றார். “நான் எங்கேயா வந்தேன்? இன்றைக்கு சமைக்கக்கூடவில்லையா” என்றார். “அப்படியானால் இன்று எனக்கு சாப்பாடு கொண்டுவந்து தந்தது யார் ஆச்சி” என்றார்.

தாயாருக்கு மகன் பேச்க பல்வேறு நினைவுகளை தோற்றுவிக்க அவரை ஏற்றிறங்கப்பார்த்து மருண்டார். “என்டா நான் வந்தனானே?” என்று கேட்டவர் பசியால் மயக்கத்தில் ஏதோ புலம்புகிறான் என்று எண்ணிப்பயந்து முத்தமகனை அழைக்க முயன்றார். “ஆச்சி பேசாமல் படுங்கோ” என்று கூறி அன்னையின் நெற்றியில் கைவைத்து வருடினார். தாயார் காய்ச்சலால் ஏதோ புலம்புகிறார் என்று எண்ணி அவரின் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தார்.

அதுவரை எழும்பிந்டக்ககூட முயடியாதிருந்த தெய்வானை தெம்புடன் எழுந்திருந்தார். மகனின் கரங்களைப்பற்றி கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். அவர் உடம்பு காய்ச்சல் விட்டு வியர்த்துக் கொட்டியது. “டேய் சுப்பிரமணி உன் கைபட்டதும் எனக்கு உடம்பெல்லாம் ஏதோ செய்தது. இப்ப எனக்கு ஒன்றுமில்லை வாராசா” என்று மகனை கட்டியனைத்து உச்சிமோந்தார்.

அன்றே அவரையறியாமல் அவருள் ஓர் அருட்சக்தி புகுந்து கொண்டது. அவர் கைபட்டு பெற்ற அன்னையின் பினின் நீங்கியது. அது எப்படி என்ற இருவருக்கும் புரியாத ஓர் மோனநிலை தாயை விட்டுவிட்டு மாரியம்மன் இருக்கும் குடிலுக்குச் சென்றார். விழ்ந்து வணங்கினார். கண்ணமுடித்தியானத்தில் இருந்தார். அப்பொழுதுதான் அவருக்கு உண்மைநிலை தெரிந்தது. மாரியம்மனே பெற்றவள் உருவில் வந்து தனக்கு பசித்தது ஆட்கொண்டருள்புரிந்தமையை உணர்ந்தார். விழிகளில் நீர் அருவியாகப் பெருக அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார்.

அன்றுமதல் இளைஞனான அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்ட அருட்சக்தியை உணராது அவருக்கு ஏதோ காத்தோ, கறுப்போ காரைக்காட்டில் பிடித்துவிட்டதாக நினைத்து பயந்தனர் பெற்றோர். அவரிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல் கண்டு அவருக்கு தெய்வீக சக்தி வந்திருக்கலாம் என சிலர் அவரை வணங்கவும் ஆரம்பித்தனர்.

காலப்போக்கில் அவர் வளர்ந்தது போலவே அவருக்கிருந்த அருட்சக்தியும் பெருகியது. பலரும் அவரிடம் வந்து விபூதி போட்டுக் கொண்டனர். அவர்களது பினிதீர்க்கும் மருந்துகளையும் கூறிவந்தார். வரப்போகும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் கூறினார்.

இவற்றிற்கு ஆரம்ப நிகழ்ச்சியாக ஓர் விடயத்தைக் கூறுவார்கள் பெரியவர்கள். இன்றுபோல் வசதிகள் இல்லாதகாலம். துலாவில் பட்டைகட்டி இறைப்பார்கள். இருவர் துலாவில் ஏறி மிதிப்பார்கள். ஒருவர் கிணற்று மிதியில் நின்று இறைப்பார். இப்படியே இரவும் பகலும் இறைத்து தான் தோட்டங்களுக்கு நீர்பாய்ச்சுவார்கள். அன்று இறைப்புநாள். அவருடன் கூட்டாக இறைப்பவர்களுக்கு கூப்பிரமணியம் கவரினார். “நாளைக்கு மழை பெய்யும். இரவுக்கு இறைப்புக்கு போகாமல் விடுவோம்” என்று. மற்றவர்கள் அவருக்கு பைத்தியம் என்று என்னிந்தையாட்டனர். அவர் எதுவும் பேசவில்லை. அவர்களோடு சென்றார். இரவிரவாக துலாமிதித்தார். காலையில் கீழ்வானில் கதிரவன் புறப்பட ஆயத்தமானான். “என்னடா கூப்பிரமணியம் மழை எப்படா பெய்யும்” என்று அவருடன் சேர்ந்து துலா மிதித்தவர் கேட்டார். அவர் கேட்டது கேலிச்சிரிப்புடன். ஆனால் கூப்பிரமணியம் எதுவும் பேசவில்லை. அரெநாழிகைப் பொழுதில் மேகம் கருத்தது. மழை தூற ஆரம்பித்தது. மெல்ல மெல்ல தூறல் விழுந்து அன்று பூராகவும் பெருமழை பெய்தது.

அன்று முதல் அவருடன் எவரும் கேவி பேசவதில்லை. அவர் கூறும் வார்த்தைகள் வேதங்களாகின. அவரிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல் அவரை எல்லோரும் வணக்கத்துக்குரியராக மதிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர் அளிக்கும் விழுதி மந்திரமாக வேலை செய்தது. மாரியம்மன் குடிலில் ஒரே சனக்கூட்டம் தனிமும் கூட ஆரம்பித்தது. அவர் ஓர் மணிமந்திர மருத்துவராக விளங்கி னார். இவர் செய்த சித்து வினையாட்டுகளை எழுதமுயன்றால் இவை ஓர் புனைக்கதையோ என சிலர் ஜயுறுவர். ஆனால் விஞ்ஞான சாதனங்களாலேயே அறிந்து கொள்ள முடியாத அற்புத சக்திபடைத்த இவருக்கு பள்ளிப்படிப்புக் கிடையாது. இவரின் அருட்சக்தியறிந்து அயல் ஊரவர்கள் மட்டுமேன்றி பிற ஊர்களிலிருந்தும் பல நோயாளர்கள் வந்து தம் பின்னீந்கிச் சென்றதாக அறியமுடிகின்றது.

இத்தகைய ஓர் நிலையில் தனக்கு அமுதனித்து ஆட்கொண்ட அன்னைக்கு காரைக்காட்டில் ஓர் ஆலயம் அமைக்க திருவளாம் கொண்டார். காரைக்காலில் செதுக்கிய மாரியம்மன் திருவருவம் ஒன்றை சிறு ஆலயம் அமைத்து பிரதிஸ்டை செய்து வழிபாடு நடத்தினார்.

அரசோலையில் வழிபட்ட மாரியம்மையின் திருவுருவையே காரைக்காலில் பிரதிஸ்டை செய்தார் என்றும் பின்பு பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அரசோலையில் மீண்டும் ஒர் திருவுருவம் பிரதிஸ்டை செய்யப்பெற்றது என்று சிலர் கூறியுள்ளனர். எது எப்படியிருப்பிலும் இவ்வாலயங்கள் இன்றும் மக்களால் வழிபடப்படுவதுடன் நூற்பயன் பெற்று வாழ்கின்றன என்பதும் நாம் காணும் நிதர்சனங்களாகும்.

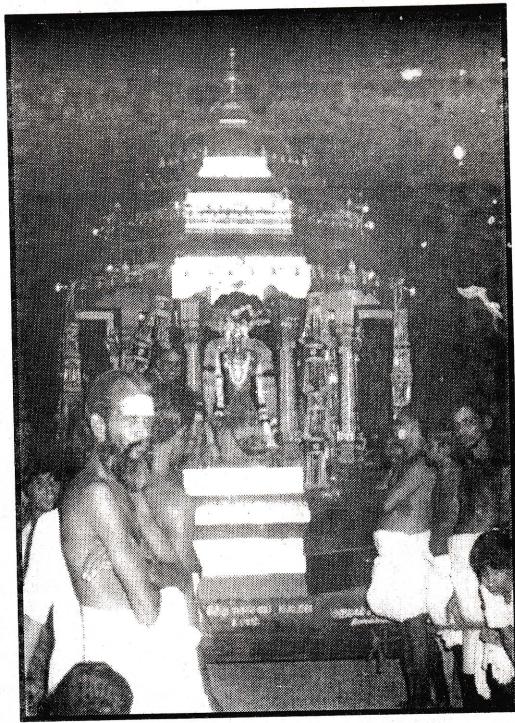
சுப்பிரமணியம் என்ற இவரை மக்கள் சந்நியாசியார் என அழைக்க ஆரம்பித்தனர். இவர் ஒர் சாதாரண மனித தரத்திலிருந்து வேறுபட்ட நிலையை எய்தியதால் இவரால் பல அற்புதங்கள் செய்ய முடிந்தது. இத்தகைய அற்புதங்கள் மகான்களின் வாழ்விலும், சமய குரவர்களின் வாழ்விலும் நாம் அறிந்துள்ளமையால் இதுபற்றிய ஆய்வு மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகும்.

இவர் காரைக்காட்டில் பொதுமக்களின் உதவிகொண்டு துப்பரவுப் பணிகளை மேற்கொண்டார். சிவனுக்கும் அம்பிகைக்கும் ஒர் ஆலயம் அமைத்தார். கருவறையில் ஆறடி உயர்முள்ள ஒர் விங்கம் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டது. வில்வநாதசிவன் என்ற மூர்த்திலிங்கமாக இது விளங்கியது. நான்கு பக்கமும் வாயில்கள் கொண்ட கருவறை ஆலயம், மேற்குவாசலாக அமைந்தது. விசாலாட்சி அம்மைக்கு தெற்குப்பார்த்த ஒர் கருவறை. இந்த விங்கோற்பவர் சந்நியாசியாரால் சிலர் விக்கிரகம் எதுவுமின்றி வேறும் கோடுகளால் வரையப்பெற்றதாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பின்பு அம்பலவாணர் என்ற சவாமிகளாலேயே இதில் சிலர் வழவங்கள் பொறிக்கப்பெற்றன.

இவ்வாலயத்தில் இனுவில் கந்தகவாமி கோவிலிலிருந்து கொடித்தம்பாம் கொண்டுவரப்பெற்று இங்கே சந்நியாசியாரால் மகோற்சவம் நடைபெற்றதாக அறிகின்றோம். இவ்வாலயத்திற்கு கந்தகவாமி கோவிலிலிருந்து ஏழுதேர் இழக்கப்பெற்றதாகவும், இதில் மரத்தாலான மூர்த்திகள் வைத்து இழக்கப்பட்டன என்பதும் இது பற்றி அறிந்தோர் கூற்றாகும். இதற்காக காரைக்காலிற்கும் கந்தகவாமி கோவிலுக்கும் செல்ல உள்ள பாதை அகலமாக்கப்பெற்று முப்பத்தாறு (36) அடி அகலம் கொண்டதாக விளங்கியது என்பதற்கு இப்பொழுதும் சான்றாக விளங்குவது இந்த வீதி.

மணியப்பெடியன் என்ற காரைக்கால்
அம்பலவாணர் சுவாமிகள்.

நவசக்தி விழாவில் சிவகாமிஅம்பாள் வீதியிலோ
வரும் தங்கரதம்

காரைக்காலில் கோவில் அமைத்த காலப்பகுதியில் இனுவில் கந்தகவாமி கோவிலுக்கு ஓர் திருமஞ்சம் செய்யும் பணியும் நடைபெற்றது. இந்த மஞ்சம் உருவாக்கம் பெற்ற இடமே மஞ்சத்தடி என்ற குறிச்சிப்பெயருடன் இன்றும் விளங்குகின்றது.

திருமஞ்சம் செய்யவேண்டும் என்ற சந்நியாசியார் உள்ளத்தில் நினைவு தொன்றிய வேளையில் ஓர் இலங்கையரான சையது என்பவர் அவரிடம் உடற்பிணிக்கு பரிகாரம் தேட அவரை நாடினார். மதத்தால் வேறுபட்டவரான சையது சந்நியாசியிடம் வந்து தனது உடற்பிணிபற்றிக் கூறி அழுதார். பலரிடம் வைத்தியம் செய்தும் தீராத தன் கண்மீனாயை தீர்க்கும் பொருட்டே அவரிடம் தஞ்சமடைந்தார். அவரிடத்தில் தங்கி மணி மந்திர வைத்தியத்தின் மூலம் சிகிச்சை பெற்று குணமடைந்தார். அவர்களது உறவு பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு வளர்ந்ததால் சந்நியாசியாரின் திருப்பணிக்கு இந்தியாவிலுள்ள ஆசாரிகளைக் கூட்டிவந்து வேலைகளை ஒப்படைக்கலாம் என்று கூறி தேவகோட்டை என்ற ஊரிலுள்ள முத்துராக்கப்ப ஆசாரிக்கு சையது கடிதம் எழுதினார். அது விடயத்தை பெரியவரிடமும் கூறினார்.

ஒருமாத காலத்தின் பின்பு முத்துராக்கப்ப ஆசாரி தனது குழுவினருடன் இனுவில் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் வணங்கி “சாமி தாங்கள் ஆறுபடை வீடுகளை தரிசித்துவிட்டு எங்களுக்கு முன்பே வந்துவிட்டார்களே” என்றார்.

அங்கே நின்றவர்கள் திகைத்தனர். காரணம் சந்நியாசியார் இனுவிலை விட்டு எங்கேயும் செல்லாது இருக்கையில் முத்துராக்கப்ப ஆசாரியாரின் கதை விநோதமாக இருந்ததை எண்ணி ஆச்சரியமுற்றனர். ஆசாரியாரிடம் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு விடயத்தை அறியவிரைந்தனர். நடந்தவற்றை மற்றவர்களுக்கும் விளக்கினார்.

ஒருநாட்காலையில் சவாமிகள் அங்கே வந்ததாகவும், சையதுவின் கடிதம் கிடைத்ததா என விசாரித்ததாகவும், இனுவில் கந்தகவாமிக்கு ஓர் திருமஞ்சம் செய்யவேண்டும் அதற்குரிய ஏற்பாடுகளுடன் புறப்படும்படியும் காங்கேசன் துறைக்கு வந்து விசாரித்து இனுவிலுக்கு வரும்படியும் தான் ஆறுபடை வீடுகளையும் தரிசித்து விட்டு ஊர்திரும்புவதாகவும் கூறிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டார். புறப்படும் பொழுது அவர் தந்த பிரசாதம் இப்பொழுதும் என்மடியில் இருக்கின்றது. இதை நீ

பிரயாணத்தின்போது வைத்திரு எந்த இடைஞ்சலுமின்றி வருவாய் என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டார் என்று கூறி தன் கருக்குப்பையில் வைத்திருந்த பிரசாதத்தை ஏடுத்துக் காட்டினார்.

இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை முத்துராக்கப்பார் கூறிய பொழுது அங்கே நின்றிருந்தோர் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது.

உண்மையில் ஹாரிவிருந்துகொண்டு தேவகோட்டையில் தன் வீட்டிற்கு வந்து தரிசனம் தந்த அந்த அருளாளரின் அற்புதப்பணியை மேற்கொள்ள தன்னை அப்பணித்துக் கொண்டார் முத்துராக்கப்ப ஆசாரியார்.

கி. பி. 1904ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பெற்ற இத்திருப் பணி 1908ஆம் ஆண்டு பூர்த்தியானது. அந்த திருமஞ்சம் தைப்புசத் தினத்தன்று கந்தகவாமியார் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் திருவீதி உலாவர ஆரம்பித்தது. இது ஓர் தெய்வீகப் படைப்பு என்று கூறலாம். கலையம்சம் நிரம்பிய ஓர் கருவுலம். உலகில் எங்கேயும் இதுபோன்ற ஓர் திருமஞ்சம் இல்லை எனும் கூற்றுக்கு இலக்கணமாக இன்று வருடத்தில் இருமுறை திருவீதியுலா வருகின்றது. இது செய்யப்பட்ட இடம் மஞ்சத்துடி என வழங்கப்படுகின்றது. இதற்கு இல்லாமியராள சையதுவே இந்தியாவிலிருந்து ஆயிரத்தெட்டு மணி வாங்கிக் கொடுத்தாக அறியக் கிடக்கின்றது.

திராவிட சிற்பக் கலைக்களஞ்சியமாக விளங்கும் இம் மஞ்சத்தின் உயரம் தொழில்நுட்பம் பார்ப்போர் வியப்புறும் வண்ணமுள்ளது. வெளிநாட்டவர்கள் பல இதனைப்பார்த்து வியந்து பாராட்டியுள்ளனர். இதில் இருந்த சிற்பங்கள் பல இடைக்காலத்தில் அழிந்துபோயின. சிலரால் திருப்பட்டு மூள்ளன. ஆனாலும் நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் இதன் அழகுக்கும், வேலைத் திறனுக்கும் இன்றைய சிற்பாசாரிகள் இதுபோன்று கலைக்கருவுலத்தை உருவாக்குவார்களா? என்பது ஆய்வுக் குரிய விடயம் என்றே பலரும் கூறுகின்றனர். இது பெரிய சந்தியாசியாரின் சித்துவிளையாட்டுக்களின் சக்தியால் உருவானது என்பதே அறிஞர்கள் பலரின் கருத்தாகவும் விளங்குகின்றது.

காடுமண்டிக்கிடந்த காரைக்காட்டை புனரமைப்புச் செய்து பல்வேறு மரங்களை நாட்டிவைத்தார். ஆயிரக்கணக்கில் நாட்டப் பட்டன என்று அவருடன் தொடர்பு வைத்துள்ள பலர் கூறுவர். அவை வளர்ந்து நிழல் தருமரங்களாகவும், களிதரு மரங்களாகவும் பழமுதிர் சோலையாக காட்சியளிப்பதை இன்றும் காணலாம். இவற்றுக்கு நீர் பாய்ச்ச வீதியின் அருகாமையில் ஏழு கிணறுகள் தோண்டப் பெற்றிருந்தன. அன்னை காட்சிய நீரூற்றை தோண்டி கட்டி செப்பனிட்டு தீர்த்தக்கேணியாக்கியிருந்தார். இவைகள் காலத்தால் தூர்ந்து போயினவாயினும் அந்த இடங்கள் அடையாளச் சின்னங்களாக விளங்கியதை நாம் கண்ணுற்றோம்.

1917ம் ஆண்டு சித்திரை திருவோணத்தில் சந்நியாசியார் சமாதியடைந்தார். இவருடைய சமாதியில் கருவறைகட்டி எழுப்பப் பெற்றதே இணுவில் மஞ்சத்தடி அருணகிரிநாதர் சிவகப்பிரமணியர் ஆலயம். இன்று அவரது சமாதியடைந்த தினமான சித்திரை திருவோணத்தில் மேற்படி ஆலய மஹாநிலையம் நிறைவூற்றதும் அவரது திருவுருவப் பிரதிமை வீதியுலா வருவதைப்பார்க்க முடியும்.

இவர் சமாதிநிலையடைந்த நிகழ்வு இன்றைய காலகட்டத்து இளைஞர் சமூகத்துக்கு பைத்தியக்காரத்தனமாக தோண்றலாம். ஏன் அன்றே அவருக்கு ஆதரவாயிருந்த சிலர் அவருக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று கூறிச் செய்த செயலே அவர் சமாதியடைய வழி வகுத்துவிட்டிருந்தது.

உலகில் உள்ள மக்கள் அவர்பால் கொண்ட அன்பின் நிமித்தம் சாமி, குருக்கன், வராகு, பயறு போன்றவற்றைக் கொடுத்து வந்தனர். அவற்றை அண்டாக்களில் போட்டு அவிக்கச் சொல்வாராம். மஞ்சத்தடியில் மாரியம்மன் ஆலயத்திற்குச் சமீபமாக சில அடியார்களை அழைத்து ஒன்பது குழி தோண்டும்படி கூறுவாராம். அண்டாக்களில் வெந்தவற்றை ஒன்பது குழிகளிலும் போட்டு முடச் சொல்வாராம். இது சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவருக்குப் பைத்தியம் என்று கூறி ஒருநாள் ஓர் அண்டாவை எடுத்து மறைத்து விட்டார்களாம். வழமைபோல் செய்த சந்நியாசியார் எட்டுக்குழிகளும் நிரம்பிவிட்டதனால் மற்ற அண்டாவை தேடியபோது அவருக்கு விடயம் புரிந்துவிட்டது. ‘ஸ்ரி அந்தக்குழி என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாராம்.

அடுக்குநாள் சந்நியாசியாரை அவரது அடியவர்கள் தேடிய பொழுது அந்தக் குழிக்குள் சமாதி நிலையடைந்திருந்ததைக் கண்ணுற்றுக் கூடிய அழுதார்களாம். அவரை அந்த இடத்திலேயே சமாதி வைத்தனர். அவருடைய சகோதரர் வேலாயுர், தவில் மேதை தட்சணாரூர்த்தியின் தந்தை விசுவலிங்கம் தவில்காரர் சடை நாகவிங்கம், சித்தர் செல்லல் போன்றோர் இக்கதைகளை கூறிய அவரது அடியவர்கள். நான் இளைஞராயிருந்தவேளையில் சடை நாகவிங்கத்தார் என்பவர் இதுபற்றி கூறியவை எனக்கு இன்றும் ஞாபகத்தில் உள்ளன.

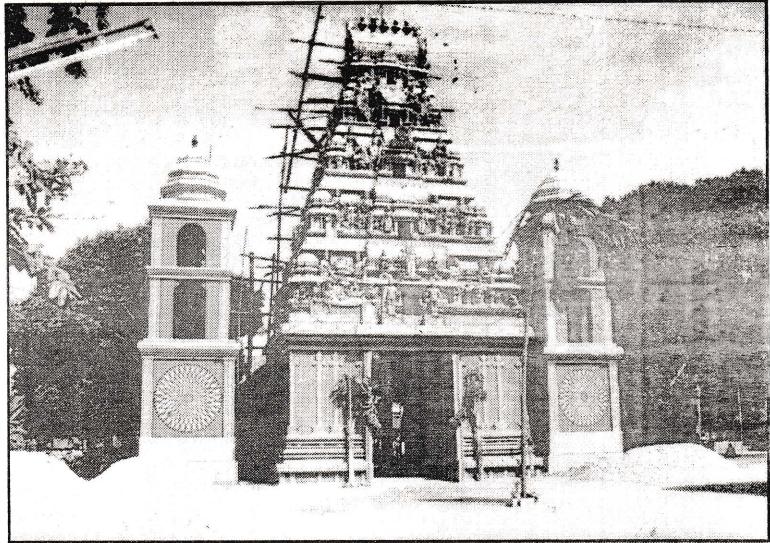
இவருடைய சகோதரர் வேலாயுதமும் குறிப்பிட்ட அடியவர்களும், அயலவர்களும் சேர்ந்து அவரது சமாதியில் கட்டிய அருணகிரிநாத சிவசுப்பிரமணியர் ஆலயம் வளர்ச்சியடைந்து மகோற்சவம் நடைபெற ஆரம்பமாகியது. சந்நியாசியார் காரைக்கால் சிவன் ஆலயத்தில் வைத்த கொடித்தம்பம் மஞ்சத்தழிக்கு கொண்டுவந்து வைக்கப்பெற்றது. அது இன்னும் சில திருத்த வேலைகளுடன் அப்படியே இருக்கின்றதை காணமுடியும்.

அவர் சமாதியடைந்தபின் அவர் செய்துவிட்டிருந்த பணிகள் ஸ்தம்பிதமடைந்தன. காரைக்காடு, காடுமண்ட ஆரம்பித்தது. அவரால் உருவாக்கப்பெற்ற திருமஞ்சம் கந்தசவாமி கோவிலில் தேடுவோரற்ற நிலையில் தற்காலிக கொட்டகையில் விடப்பட்டிருந்தது. இத்தனையும் ஏனோதானோ என்ற நிலையடைந்துவிட்டிருந்தது. காரைக்கால் சிவனுக்கு காலகதியில் பூசைகள்கூட நிறுத்தப்பட்டு பற்றைகள் வளர்ந்த நிலையில் உண்மையில் காடுபோன்று அப்பிரதேசம் காட்சியளித்தது. கருஞ்சேற்று மன் பிரதேசமான இவ்விடம் மழையினால் பாதிப்படைந்து கிணறுகள் தூர்ந்துபோயிருந்தன. நாளைவில் இதன் கிழக்குப் பகுதியில் ஓர் இடுகாடும் தோன்றியது.

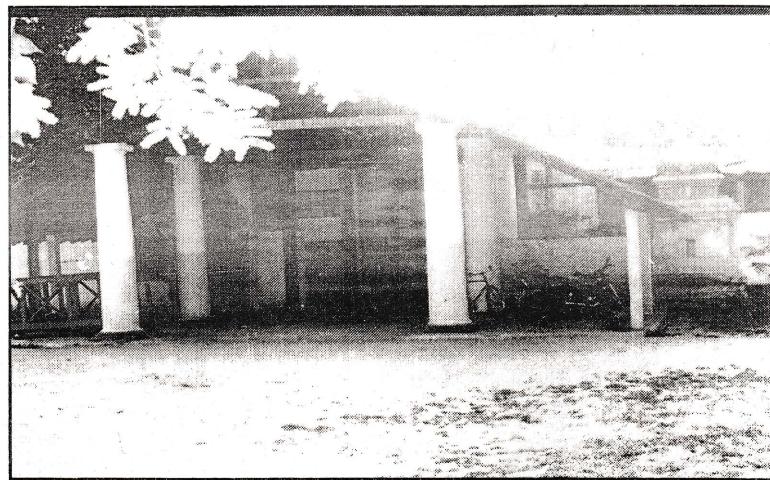
அமைதியான இக்காட்டுப் பிரதேசத்தில் சித்தர்கள் சிலர் நாளைவில் வந்து செல்ல ஆரம்பித்தனர். இவர்களில் யோகர் கவாமிகள், நயினாதீவுச் சவாமிகள், வழிவேற்சவாமிகள், கொக்குவில் ஞாளபண்டித வைத்தியர் நடராசா போன்றோர் மாலை வேளைகளில் வந்துகூடி புராண இதிகாசங்கள் பற்றி ஆள்மீக ஆய்வுகள் நடத்த ஆரம்பித்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து இவர்களோடு ஆள்மீக உறவு பூண்டிருந்த ஆள்மீகச் செல்வர்களும் இங்கே குழுமினர். அத்துடன் ஆலயத்தை குழுவன்ன பற்றைகளை வெட்டி விளக்கேற்றவும் ஆரம்பித்தனர். வெள்ளிக்கிழமை, பெளர்னையி தினங்கள் ஏதாவது பிரசாதம் செய்து வருவோர்க்கு விநியோகிக்கவும் ஆரம்பித்தனர். காரைக்கால் மீண்டும் சிறுகச் சிறுகப் புத்துயிர் பெற்று பொலிவறுத் தொடங்கியது.

திருமஞ்சத்தில் உலாவரும் ஆறுரூப கவாயி

இனுவில் கந்தசுவாமி ஆலய முகப்புத் தோற்றும்

பெரிய சந்மியாசியார் சமாதியடைந்த மஞ்சத்தடி
அருணகிரிநாதர் சிவசுப்பிரமணியர் ஆலயத்தின்
முகப்புத் தோற்றும்.

கொக்குவில் ஞானபண்டிதர் நடராசா சிறந்த வைத்தியர். மணிமந்திர வைத்தியத்தில் நிபுணத்துவமுடையவர். சித்துக்கள் கைவரப்பெற்ற ஓர் யோகபுருஷர். இவருடன் நல்லுறவு பூண்ட கோண்டாவில் இளையதம்பி செல்லப்பாவக்கும் இனுவில் சித்தர் செல்லருக்கும் (சுந்தியாசியாரின் அழியவாகளில் ஒருவர்) மீண்டும் காரைக்காலை புனரமைத்து சிவனுக்கு பூசை வைக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் தோன்ற தங்கள் கருத்தை வைத்தியரிடம் முன்வைத்தனர்.

வைத்தியர் நடராசா வாரத்தில் ஒருநாள் மௌனவிரதமும், ஞானினிடையிலும் இருப்பவர். இறைவன் ஒளிவாடிவில் அவருக்கு அருள்வழங்கியிருந்ததைக் கொண்டு இந்த ஆலயத்தை மீண்டும் புனரமைக்க ஒருவன் வருவான், அவர் விட்ட பணிகள் புத்துபிர் பெறும். அவன் பிறந்து வளர்ந்துவிட்டான் என்று கூறி அவன் பற்றிய சில குறிப்புக்களையும் கூறியிருந்தார். அன்றுமதல் அவர்களிருவரும் அமரர் நடராசர் கூறிய பையனை தேடி அலைந்தனர். சிலரைக் கூட்டிச் சென்றனராயினும் அவர் தட்டிக்கழித்துவிட்டார். ஆனாலும் அவர்கள் தம் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

ஒருநாள் செல்லப்பாவும் அவரது நண்பர்களும் பணங்கூடல் ஒன்றில் கெளப்பேணம் அணிந்து மாடு மேய்த்துக்கொண்டுள்ள ஓர் இளைஞனைக் கண்டனர். வைத்தியர் கூறிய அத்தனை குறிப்புக்களும் பொருந்திய அந்த இளைஞனை அனுகி கதை கேட்க முற்பட்டனர். அந்த இளைஞன் பயந்து அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி இன்சொற்களால் அவனைத் தம்வசப்படுத்தி பெற்றோரிடம் அனுமதி பெற்று வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

அந்த இளைஞனைப் பார்த்ததுமே நடராச வைத்தியரின் முகத்தில் புத்தொளி பிறந்தது. தான் ஞான ஒளியில் பார்த்த அதே இளைஞன் என்று உணர்ந்து அவனைத் தன்சீடனாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

1937ஆம் ஆண்டு காரைக்காலுக்கு ஓர் வாரிசு அதாவது சுந்தியாசியார் விட்ட பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்குரிய ஒருவன் உருவாகும் நிலை திருவருளால் உருவாகி விட்டிருந்தது.

1917ஆம் ஆண்டு சந்தியாசியார் சமாதிரிலைய டெந்ததும் மூன்றாண்டுக்குப்பின் 1920ஆம் ஆண்டு கதிரித்தம்பி தம்பதியினருக்கு அம்பலவாணர் என்ற ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். இவனை யார்? எவர்? என்று அறியாதறிலையில் தான் நடராச வைத்தியரின் ஞானாளியில் தோன்றினான். பெரிய சந்தியாசியார் எப்படி மாடு மேய்த்து அம்பிகையின் அருளால் சித்திகள் பெற்றாரோ அதேபோல மாடுகள் மேய்த்த அம்பலவாணர் நடராசரின் ஞானாளியில் தோன்றிய ஓர் குருமூலம் தன் பணியைத் தொடர்விளை என்றால் இதனை தெய்வ சங்கற்பம் என்றுதான் கூறுவேண்டுமேயன்றி வேறு எப்படிக் கருதமுடியும்.

ஓர் சித்தர் தான் செய்த பணிகள் சிதைவுற்றுப் போகாமல் மீண்டும் அவை மக்களுக்கு பயன் அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், விட்ட குறைகளை தொடர்ந்து நிறைவு செய்யவும் சந்தியாசியாரே மீண்டும் அம்பலவாணராக பிறப்பெடுத்தார் என்று ஏன் கூறுமுடியாது. சித்தர்களின் வரலாறுகள் நம்மால் விளங்கிக்கொள்ளமுடியாத விசித்தாங்களைக் கொண்டவையாகவே விளங்குகின்றன.

பூமிக்குள் புதையுண்டு கிடந்த தங்கத்தைப் புடம் போட்டு தங்கமாக்கும் பணியில் குருவாக விளங்கிய வைத்தியர் நடராசா அவர்கள் தனக்குத் தெரிந்த சித்தவைத்திய முறைகளையும் மனி மந்திர வைத்திய முறைகளையும் கற்பித்தார். குத்துவிளக்கிற்கு எண்ணெய் ஊற்றி, திரிபோட்டு, விளக்கேற்றியதுடன் அது அழகுடன் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தார். அதேவேளை தவத்திரு வடிவேற் சுவாமிகளும், அவரைச் சார்ந்த தொண்டர்களும் நயினாத்வச சுவாமிகளுடைய துணையுடன் காரைக்காலில் சிவனாருக்கும் ஏனைய மூர்த்திகளுக்கும் பூசைகளை ஆரம்பித்தனர். நாளடைவில் காரைக்கால் ஆலயத்தை அம்பலவாணர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். திரு. செல்லப்பாவும், சித்தர் செல்லரும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் அம்பலவாணருக்கு உற்றுணையாக விளங்கினர். வைத்தியர் நடராசாவின் பூண் ஆசியும் அவருக்கு சிடைத்திருந்தது. காரைக்கால் சிவன் கோவில் திருப்பணிகளும் பல்வேறு அடியவர்களின் முழுமையான ஆதரவுடனும் உதவியுடனும் ஆரம்பமாகின.

தவத்திரு யோகர் கவாமிகளும், அவரைச் சார்ந்த பல்வேறு ஆத்மீக புருஷர்களும் காரைக்கால் குழலினால் ஸ்க்கப்பெற்றதால் அடிக்கடி இங்கே வந்தும், தங்கியிருந்தும் சென்றனர். இவர்களது பாதச்சவடுகள் பதிந்து பதிந்து காரைக்கால் புனிதம் பெற்றதுடன் திருப்பணிகளும் வைத்தியமும் வளர்ச்சிவெற்று விளங்கியது. அம்பல வாணரின் குருவான வைத்தியர் நடராசாவும் பாரிய பிணியுடன் தம்மை நாடுவந்தவர்களை சீரின் பால் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். காரைக்கால் ஆலயத்தை சுற்றிவர கொட்டில்கள் அமைத்து அங்கே தங்கி வைத்தியம் செய்விப்போர் தொகையும் பெருகிறது. இளம் வயதிலேயே மணிமந்திர சிகிச்சையில் திறமை பெற்று விளங்கியதுடன் பலராலும் போற்றி வரவேற்கப்பட்ட சித்த புருஷராகவும் விளங்கினார் கவாமிகள்.

நான் சிறுவளாக இருந்த வேளையில் காரைக்காலினுடோகத்தான் எங்களுடைய தோட்டத்திற்குச் செல்வதுண்டு. பற்றைக் காடுகள் அழிக்கப்பட்டு, புதர்கள் வெட்டி சமய்படுத்தப்பட்டு பசுஞ்சோலையாய் விளங்கிய காரைக்காலைத்தான் பார்த்தேன. வெள்ளைக் கற்களின் அருகே சிற்பாசாரிகள் இருந்து உளியினால் சுத்தியலால் அடித்து கற்களைச் செதுக்குவதை வேடிக்கை பார்ப்போன். இலுப்பை பூத்துச் சொரிந்திருக்கும். மாம்பிஞ்சுகள் காற்றுக்கு உரசுப்பட்டு விழுந்திருக்கும். வேம்பும், அரசும், ஆலும் புன்னையும், மருதும் காற்றுக்கு இரைந்து கொண்டிருக்கும். அந்த இடத்துக்கு வந்துவிட்டால் திரும்புவதற்கோ அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கோ மனம்வராது. வயதானவர்கள் தோழிற் சால்வையை மரத்தடியில் விரித்து அடிவேறில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருப்பார்கள். நோயாளர்கள் அருகே உள்ள தோட்டங்களில் பயிருக்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்கு இறைக்கும் வாய்க்காலில் குளித்து விட்டு தமது குடிலகளுக்கு வந்து கொண்டிருப்பார்கள். மனநோயாளர்கள் எண்ணெய் குளியல் முடித்துவிட்டு திருப்பணி வேலைகளுக்கு கொண்டுவந்து போட்டிருந்த மரங்களில் குந்திக் கொண்டிருப்பார்கள். நாலுமுழு வேட்டியுடன் சிறு குடுமியிடத்தும் புன்னைக் காலைத்துவமுழு அந்த வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டுவரும் அம்பலவாணரைப் பார்த்து ‘சாமியார் வாறார்’ என்று எழுந்து நின்று கும்பிடுவோரையும் நாங்கள் வேடிக்கை பார்ப்போம்.

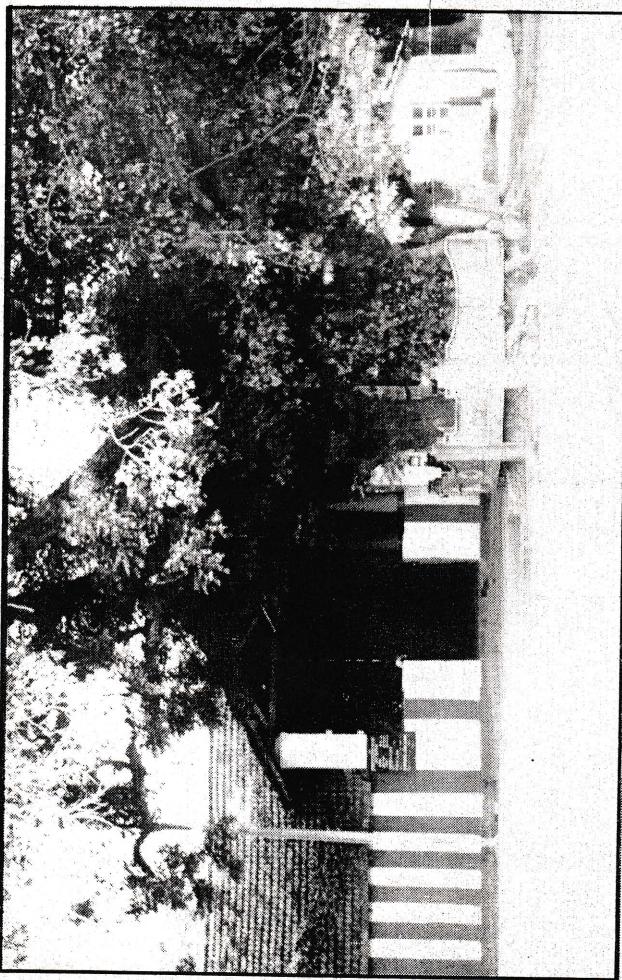
ஆலயத்தின் சிறைதவற்ற கூரையின் எச்சங்கள் நீக்கப் பெற்று கற்களினால் கவர்கள் கட்டப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே பொழுது போவது தெரியாமல் காரைக்காலில் காலங்களிப்போம். தோட்டத்துக்குப் போகும் ஒழுங்கையில் இறங்கினால் காரைப் பற்றைகள், விடத்தல்கள், வேறும் பெயர் தெரியாத பற்றைகள் பாதைகளின் இருமருங்கிலும் அடர்ந்து கிடக்கும் இலந்தையும், குரையும் பழுக்கும் காலத்தில் இந்த முடப்பற்றைகளின் இடையில் நுழைந்து பழும் பொறுக்குவதுமுண்டு.

ஆலயத்தில் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்த இடுகோடு சுடுகாடா கவும் மாற ஆரம்பித்திருந்தது. ஆலய வளவையும் சுடுகாட்டையும் வடக்குத் தெற்காக ஒழுங்கை பிரித்துச் சென்றது. ஆலயத்தின் புறவீதிக்கப்பாலும் மரங்கள் குழந்திருந்தால் இத்தலம் உண்மையில் மனஅமைதி விரும்புவோர்க்கு ஏற்ற இடம். ஆன்கீ புருசர்களை இவ்விடம் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

ஆலயத்தில் கற்பக்கிருகம் கட்டப்பட்டு நான்கு புறமும் கிராதிக் கம்பிகளால் கதவுகள் போடப்பட்டிருந்தன. மூலவர் சந்தியில் பெரிய சந்தியாசியாரால் பிரதிஸ்தை செய்யப்பட்ட விங்கத்தில் கோடுகளாக வரையப்பெற்றிருந்த உருவங்கள் சிலாவாடிவும் பெற்று விளங்கின. முன்பக்கம் சதாசிவ மூர்த்தியின் ஞான வடிவமும் மறுபக்கத்தில் ஆவுடையாரும் விங்கமும், அடிமுடிதேடிய காட்சியும் கல்லால் விருட்சத்தின் கீழ் அமர்ந்த தட்சணாமூர்த்தியின் திருவுருவும் சேர்ந்து பஞ்ச விங்க மூர்த்தியாக விளங்கும் அற்புத நிலையில் காட்சியளிக்கும் பெரிய விங்கோற்பவரைப் பார்ப்பவர் அதிசயப்படாதிருக்கமுடியாது.

பெரிய சந்தியாசியார் முன்பு ஆக்கிவைத்திருந்தவைகளை பரிமளிக்கச் செய்தவர் அம்பலவாணச் சுவாமிகள். அராவலியைச் சேர்ந்த கணபதிச்சாமி என்பவருடன் இந்தியாவைச் சேர்ந்த சிறபாசாரிகளும் சேர்ந்தே இத்திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டனர். இங்குள்ள நந்தியின் அமைப்பு கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்துச் சிறப வடிவங்களை ஒத்திருப்பதாக தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் இராமநாதன் கல்லூரி வளவில் அமைந்துள்ள இராமநாதேஸ்வரர் ஆலயத்தில் திருப்பணியாற்றிய சிற்பி கணபதியா பின்னை என்ற இந்தியச் சிற்பியே காரைக்கால் ஆலயத்திலும் சிற்பவேலைகளைச் செய்தார் என்பதால், இங்குள்ள சிற்பங்களில் இந்தியச் சிற்பக்களை கலையம்சங்களைக் காணமுடிகின்றது.

ஆலயத்தின் வடபால் பெரிய சந்தியாசியாரால் பிரதிஸ்தை செய்யப்பெற்ற மாரியம்மன் உருவும் இன்றும் அப்படியே இருக்கின்றதைப் பார்க்கலாம். அன்னையின் அருள் பெற்ற அந்த அடியவரால் சுதைக்கல்லில் வடித்த மாரியம்மன் திருவுருவை அப்படியே வைக்கவேண்டும் என்பது அம்பலவாணியின் விருப்பம். இவ ஆலயத்தின் தென் கிழக்கு மூலையில் பைரவர் ஆலயம் இரண்டாவது வீதியில் அமைந்துள்ளது. இவ் ஆலயத்தின் வாசலில் இருந்தே மந்திர செயற்பாடுகளை ஆற்றி வந்தார் அம்பலவாணர். இவர் இளைஞராயிருந்த காரணத்தினால் இவரை வயது முதிர்ந்தவர் கள் மணியப் பெடியன் என்றே அழைத்தனர். இப் பெயர் அவருக்கு நிலைத்துவிட்டது. அவர் சிவபதமடையும் வரை பெரியவர்கள் மணியப் பெடியன் என்றும் மற்றுமேயார் சுவாமியார் என்றும் அழைத்து வந்தனர்.

காலைக்கால் ஆலை முகம்பத் தோற்று

காரைக்காலில் பெரிசுந்தியாசியாரால் அதைக்கல்லில்
பிரதிஸ்தை செய்யப்பட்ட மாரியம்மன்.

திருவண்ணாமலையில் சித்தர்கள் பலரின் சமாதிக் கோயில்கள் இருப்பதால் அவ்விடம் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றது. அதே போன்று இத்திருத்தலத்தின் கிழக்கே உள்ள கடுகாட்டில் சித்தர்களின் சமாதிக் கோவில்கள் இருப்பதைக் காணலாம். இங்கே முதன் முதலாக பெரிய சந்நியாசியாரின் மூத்த சகோதரரான வேலாடுதுறின் சமாதியும், மைந்தன் ஆறுமுகம் சந்நியாசியார் சமாதியும், கோண்டாவில் அம்பலவாணர் கவாமி, இனுவிலில் பிறந்து கைதழியில் ஆச்சிரமம் அமைத்து புகழ்பூத்த மகளாக விளங்கிய சச்சிதானந்த கவாமிகளின் (உடையார்) சமாதியும், திருப்புகழ் திலகம் தியாகராச கவாமிகளும், அவரைச் சார்ந்தோரின் சமாதிகளும் காணலாம். ஆலயத்தின் தெற்கு வீதியில் அமைந்துள்ள நடராசமுனிவர் ஆச்சிரமத்தில் தனது குருநாதரின் சமாதியை மனியப்பெழியன் அமைத்து வழிபாடு நடத்தி வந்தார். இங்கே உறங்கும் சித்தர்களின் சக்தியும் மணியப் பெடியனின் வளர்ச்சிக்கும் திறமைக்கும் உந்து சக்தியாய் விளங்கின என்றே கூறலாம்.

பெரிய சந்நியாசியாரின் நோக்கத்தினை புனர் நிர்மாணத்தின் மூலம் செயல்படுத்தி காரரக்காலில் சிவனுக்கு ஆடிமாதகத்தில் மஹோற்சவத்தினை தொடக்கி வைத்தார். இன்றுவரை சிறப்பாக இவ்வற்றிச்சும் நடைபெற்று வருகின்றது. ஏழைகளின் மேல் கொண்டகருணையால் அவர் செய்துவந்த அன்னதானத் தொண்டினையும் மஹோற்சவ நாட்களில் பெருமளவில் செய்து வந்தார். ஏழைகள், குழந்தைகள், உண்டு களிப்பதைப் பார்த்து ஆளுந்தக் கண்ணா சொரிவார்.

இவரது திருப்பணிகளில் நிறைவூற்ற ஆலயத்தின் குடமுழுக்கு 1943 - 1944 களில் நடைபெற்றது. இக்காலப் பகுதியில் இங்கே நித்திய பூசையை மேற்கொண்டவர் வீசைவமரபினரான திரு. அல்லாபிரபு, பின்னர் அவரது பெறாமகள் சோ. பரமசாமி. இவர் தவத்திருவடிவேல் கவாமி, யோகர் கவாமிகளிடம் பேரன்பு பூண்டவா. அவர்களுக்கு பணிவிடை செய்து பாக்கியம் பெற்றவர். இவர் இவ்வாலயம் பற்றி என்னோடு கலந்துரையாடிய வேளைகளில் அவர்களது சீவைகள் குறித்து பெருமையுடன் கூறி ஆளுந்தப்படுவார்.

ஒரு காலகட்டத்தில் அரிசித் தடையை அரக்கொண்டு வந்தது. அரிசிக்கு தட்டுப்பாடு நிலவிய காலத்தில் காரரக்கால் மஹோற்சவம் வந்துவிட்டது. தேருக்கு மட்டும் அன்னதானம் செய்தால் போதாதா என்று மனியத்தாரிடம் விளவிய போது திருவிழா செய்தால் என்ன விட்டால் என்ன மஹோற்சவ முழு நாளும் மகேள்வர பூசை செய்தேயாக வேண்டும் என்று செய்து தீர்த்தவர்.

1942ம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்ற வேளையில் பட்டினியால் வாழிய பலருக்கு அன்னிட்டு ஆதரித்தவர் கவாயிகள். கவாயிகளின் இப்பணிக்கு அமரர் சித்தர் செல்லங்கும், அமரர் இளையதும்பி செல்லப்பாவுமே உறுதுணையாய் நின்று வழிநடாத்தியவர்கள். இப்பணி தொடர்ந்தும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் குழைசாதமாக பைரவர் சந்நிதியில் வழங்கப்பட்டு வந்தமை குரிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இப்பணி இன்றும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவருகின்றது. மஹோற்சவ காலங்களில் இதுவே பெரியவளில் மகேஸ்வர பூசையாக அன்றான சபையால் சிறப்புப் பெறுவதையும் காண்கின்றோம்.

பெரிய சந்நியாசியாரும் சரி, அம்பலவாணச் சாமியாரும் சரி பள்ளி சென்று பழத்திலர். இறையருளால் கிடைத்த கல்வி அறிவே அவர்களிடம் இருந்தது. எத்தகைய நோயையும் மாற்ற வல்ல சக்தி இவர்களிடம் இருந்தது.

மனநோயாளர்கள், பேய், பிசாக பிடித்தவர்கள் என்று சிலர், ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றும் மாறவில்லை எனும் பின்னி யாளர்கள் எல்லாம் வருவார்கள். என்னுடைய காலை முழங்காலுடன் கழற்றுவேண்டும் என்று ஆஸ்பத்திரியில் கூறினார்கள் நான் மறுத்துவிட்டேன் நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பாற்றுவேண்டும் என்று ஒருவர் வந்தார். அவரேவளையில் நானும் அங்கே நின்றிருந்தேன். வரும் பிணியாளர்களை முதலில் பைரவர் ஆலய வாசலில் இருக்கச் செய்து வீழ்தி போடுவார். அதன் நிமித்தம் பிணியின் தன்மை பற்றி கூறிவிடுவார். அப்படித்தான் அந்த கால் அழகிய நிலையில் வந்த பெரியவருக்கு வீழ்தி போட்டார். தியானத்திலிருந்து விட்டு கூறினார் “கொஞ்சக் காலம் உலைக்கத்தான் போகுது பயப் படாத்திர்கள் மாற்றிவிடலாம்” என்று கூறியபடியே மூன்று மாத காலத்தில் அந்த பெரியவர் பிணி தீர்ந்து மகிழ்ச்சியோடு திரிந்தார்.

எந்த ஒரு நோயாளரையும் அன்புடன் அரவணைத்து ஆறுதல் கூறி வைத்தியம் செய்வார். பெரிய சந்நியாசியார் பெப்படி வைத்தியம் செய்தாரோ அந்த முறையில் தான் இவருடைய செயற்பாடும் அமைந்திருந்தது. பெரிய சந்நியாசியாரின் சிகிச்சைக்கு சான்றாக விளங்குவது கந்தகவாமிகோவில் கோபுரம். இன்று கோயில் நிர்வாகத்தால் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டுள்ளதாயினும் அடித்தளம் பழைய நிலையில் இருப்பதையும் அதனை நிறுவியவர்கள் பெரிய சந்நியாசியாரிடம் வைத்தியம் செய்துபலன் பெற்றவர்கள் என்பதையும் பெரியவர் கூறக் கேட்டுள்ளேன்.

சாதாரண பாமர மக்கள் தான் இவரிடம் வைத்தி யத்துக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் இங்கே படித்தவர்கள், பாமரர்கள், அறிஞர்கள், சட்டத் தரணிகள், இசைக்கலை வல்லுநர்கள் யாபேரும் வந்து “கவாமியார்” என்று அவர் முன்கைகட்டி, வாய்பொத்தி நிற்பதைப் பார்க்கும் போது மனித உருவில் ஓர் நடமாடும் தெய்வத்தைப் பார்க்கும் பிரமை ஏற்படும்.

வடபகுதியில் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டிருந்த வேளையில் சள்ளாகம் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்ராக இருந்த ஓர் தமிழர் கோண்டாவில் குடைச் சாமியார் என்று சித்தரையாரென்று புரியாது பிடித்து நன்கு நெய்யப்படுத்துவிட்டு சென்று விட்டார். அடுத்த நாட்பகல் காரைக்கால் சாமியாரிடம் வந்தார். தனது வலக்கை தூக்கமுடியாது இருப்பதாகக் கூறி விழுதி போடும் இடத்தில் அமர்ந்தார். சில நிமிடத்தில் தியானத்திலிருந்து விழுத்த சவாமியார் “என் இரவு ஒரு பெரிய ஆளுக்கு நன்கு போட்டுப்பிடித்திருக்கிறியன் போலிருக்கு” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“ஒரு பைத்தியக்காரக் கிழவன் ரோட்டில் நின்றான் அவனுக்குத் தான்....” என்று நிறுத்தினார்.

“அவர் பைத்தியம் அல்ல சித்த புருஷர், கந்தையா கவாமியாராயிருக்க வேண்டும். கமக்கட்டுக்கை குடை வைச்சிருப்பாரே” என்று சிரித்தார்.

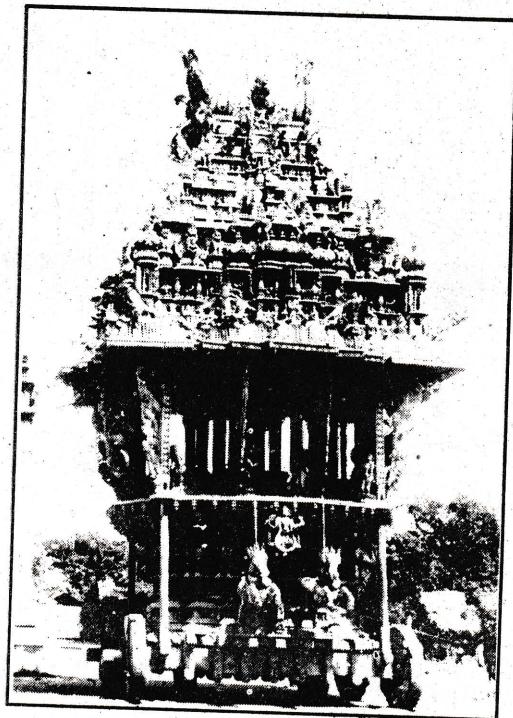
“ஓம் சாமியார், அந்தாள் எதுவும் பேசவில்லையே”

அவர் அப்படித்தான், அவரை தேடிப்பிடித்து அவரிடம் பரிகாரம் தேடுங்கள்” என்று கூறி அனுப்பினார்.

ஏவல், பில்வி, குனியம் என்று வருவோருக்கு ஆறுதல் கூறி அதற்கு நிவாரணம் செய்து அனுப்புவார். அவர்களது உள், உடல் பிணிகளுக்கு சாந்தி செய்து ஆறுதல் அளிப்பார். இவைகள் வெறும் கற்பனைகளோ, முடநம்பிக்கைகளோ அல்ல என்பதை ஆதாரபூர்வமாக கூறமுடியும். ஆனால் இவைபற்றி எழுதப்படாது என்பது அவருடைய அன்புக் கட்டளையாகும்.

1963ஆம் வருடம் என நினைக்கின்றேன். அவருடன் ஒரு வாரமல்லில் வெளியான மட்டக்களப்பு மாந்திரிகம் என்ற விடயம் பற்றி ஒய்வாக இருந்த வேளையில் கூறினேன். இவை நம்பும் படியானதாய் இல்லையே என்றும் தெரிவித்தேன். அதற்கு அவர் கூறினார் “எதையும் எழுந்தமானத்திற்கு நம்பமுடியாது என்று கூறிவிடலாம். நம்பக்கூடியதை நீ நேரில் பார்க்கவில்லை. நேரில் பார்த்ததும் சில சமயம் நம்பமுடியாத பிரமை என்றும் தோன்றும். ஆனால் சில விடயங்கள் அப்படி இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சில பூததேவதைகளை மந்திர சக்தியால் எமக்கு கீழ்ப்படியவைத்து அவைமூலம் சில தீய விளைவுகளைச் செய்யத்தான் செய்கின்றனர். அவற்றை எதிர்த்து அவைகளை இல்லாமல் செய்யக்கூடிய வழிவகைகள் இருக்கின்றன. இவை யாவும் சில்லறை விடயங்கள். இறைவனுடைய அருளால் தீமை களை விரட்டமுடியும்” என்று கூறியவர் ‘போகர்’ என்பவருடைய நூல் ஓன்றையும் காட்டினார். அந்நாலில் வைத்தியம் முதற்கொண்டு பல்வேறு விடயங்கள் எழுதப் பெற்றிருந்தன. நான் புத்தகத்தை ஆவலுடன் படிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ‘டேய் நீ இதற்குள் உன் மூளையை அலைய விடாதே. இதைப்பற்றி எதையும் நீ பத்திரிகைகளுக்கு எழுதவும் கூடாது. இது வெறும் மந்திரதந்திர விளையாட்டுக்கள் இல்லை. தெய்வ அருளால் செய்யப்படுவை. மாந்திரிகத்தால் தீமை செய்யவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்கள் பின்னர் கஸ்டாங்களை அனுபவித்தே போவார்கள். வாளெடுத்தவன் வாளால் கொல்லப்படுவதுபோல. இதுபற்றி பத்திரிகைகளில் எழுதுவதோ, விளம்பரம் தேடுவதோ கூடாதவிடயம்” என்று எனக்கு அன்புக்கட்டளையும் போட்டார்.

அவருடைய வரலாற்றினை எழுதும்போது ஒரு சிறு சம்பவத்தையாவது எழுதவேண்டும் என என்மனம் தவிப்பதால் ஒரு சிறுவிடயத்தை மட்டும் கூற விரும்புகின்றேன். இவ்விடயம் பிற்க சொல்லக்கேட்டதல்ல, புனைக்கதையுமல்ல. எமது ஊரில் நடந்த ஓர் தீமையை எப்படி புத்திசாதுரியத்துடன் அவர் தீர்த்துவைத்தார் என்பதை அவர்கூட இருந்து நான் தெரிந்துகொண்ட சம்பவம். என் வாழ்க்கையில் நான் தொன்றையு நாட்கள் பகல் வேளையில் அவ்விடம் இருந்து பார்த்த சம்பவங்களில் இது ஒரு சிறுவிடயம். இந்த விடயம் இன்றைய இளம் சந்ததியினர் அழியவேண்டும் என்பதற்காக இதனை எழுதுகின்றேன்.

பெரிய சந்நியாசியாரால் உருவாக்கப் பெற்ற
கந்தகவாமி கோயில் திருமத்துங்கம்.

சிவகாமி அம்மன் கோவில் சித்திரத்தேர்

ஒருநாள் காலை பத்துமணியிருக்கும் மருந்தகத்தில் எல்லோருடைய பின்னையையும் பரிசோதித்து அவருக்கு உதவி யாளராக இருந்த சின்னத்தமிழ் அண்ணாரிடம் மருந்துகளை கூறி கொடுக்கும்படி கூறிக்கொண்டிருக்கின்றார். எமது ஊரைச் சேர்ந்த ஓர் மோட்டார் வண்டிவந்து மருந்தகத்திற்கு எதிரே வீதியில் நிற்கின்றது. அதிலிருந்து எமக்குத் தெரிந்த மூன்று நான்குபேர் (ஆண்கள்) இறங்குகின்றனர். ஒருவர் ஒடிவந்து கவுயிகளிடம் இரகசியமாக ஏதோ கூறுகின்றார். அவர் தலையைச் சொரிந்துகொண்டே “சரி வயிரவரடிக்கு கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ வாறுன்” என்று கூறிவிட்டு மற்றவர்களுக்கு மருந்து கொடுக்க ஆரம்பித்தார். சிறிது நேரத்தின் பின் வைவரடிக்கு சென்றவர் சுமார் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க அந்த நபர் வெறித்த பார்வையடிடன் நின்றிருந்தார். அவரது சகோதரர்கள் இருவர் அவரை வலுவாகப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றனர். ‘ஜேயோ என்னைக் கொல்ல வாறான்கள், அடிக்க வாறன்கள், என்னை விடுங்கோடா’ என்று கத்திக்கொண்டு பிடித்துவின்ற சகோதரர்களை உதவித்தள்ள முயன்றார். அவர்கள் அவரை இழுத்துவந்து கவுயியாரின் முன் இருக்க வைத்தனர். அவர்கள் கண்மூடி தியானித்து விடுதிபோட்டார். அந்தநபர் எதுவித சுப்தமுமின்றி இருந்ததுடன் அப்படியே மயங்கி சாய்ந்து, சிலநிமிடங்களில் எழுந்திருந்தார். “என்ன குழப்பி விட்டனி, ம் ம் எல்லாம் நீயாகத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய். சரி சரி மூன்று நேரம் பார்வை பார்க்க வேண்டும். கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ, கவுயமாய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ, ஆள் தற்கொலை செய்ய முயல்வார்” என்று கூறி எழுந்தார். வரும்போது கூறினார் “நல்ல இடத்திலை சேட்டைவிட்டு மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்” இப்படிப்பட்ட விடயங்களை பலர் முன்னிலையில் கதைக்கமாட்டார். இது பற்றி எதுவும் கதைக்கவில்லை. ஆனால் ....

பிற்பகல் ஒன்றரை மணியிருக்கும். ஒரு முதியவர் சாமியாருக்கு நன்கு பழக்கமானவர் வந்தார். நோயாளர்கள் சென்றுவிட்டதால் அவருடைய மருந்து அறைக்கு முன்னுள்ள கொட்டில் திண்ணையில் இருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்த முதியவரைப் பார்த்ததும் “என்ன..... அன்னே இந்த நேரத்தில்?” என்று கேட்டார்.

அந்த மனிதர் தோளிவிருந்த சால்வையை எடுத்து கையில் வைத்திருந்தவர் அவர் பாதங்களில் போட்டுவிட்டு நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து விக்கிவிக்கி அழுதார். “என்னென்னை நடந்தது? என்னென்று சொல்லுங்கோ, குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி, எழும்புங்கோ எங்கேயும் சண்டை சக்சரவே” என்றார்.

“தமிழ் இப்பத்தான் கேள்விப்பட்டனான். உங்களிடம்..... வந்தவையாம். உவன் செய்த வேலைகளைப்பற்றி கேள்விப் பட்டால் நீங்கள் உவனுக்கு பாவம் பார்க்காதேயுங்கோ. நான் தான் இவனுக்கு ஒரு படிப்பினை பழப்பிக்க இப்படிச் செய்வித்த னான். இவன் கல்யாணம் செய்து பிள்ளைகளும் இருக்க என்றை மகளை மானபங்கப்படுத்த தீரிக்றான். அன்றைக்கு ஒருநாள் நான் நிற்கும் போதே..... போறான். ஏதும் கூறினால் சண்டைக்கு வாறான். கிணற்றுடிக்கு போகுவே அதுகள் பயப்படுதுகள்” என்று அவர் அழுதமுது கூறினார். அவர் கூறிய சில விடையங்கள் நாகர்கமற்ற வார்த்தைகளாகும்.

“சரி! நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கோ வரட்டும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இதை நீங்கள் எனக்கு முன்னால் சொல்லியிருக்கலாம்” என்றார்.

“அவன் யாருக்கும் அடங்காதவன். அதனால்....”

“சரி சரி பார்ப்பம் நீங்கள் யோசிக்காதேயுங்கோ” என்று ஆறுதல் கூறி அனுப்பினார்.

அன்று மாலையில் அவர்கள் வந்ததும் பைரவரடியில் விழுதி போட்டார். மயக்கம் தீந்து சுய உணர்வடைந்ததும் கேட்டார்.

“யாருக்கு என்ன செய்தன? உன்னுடைய குரங்குச் சேட்டையால் தான் உள்கு ஏவல் செய்யப்பட்டிருக்கு. நீ செய்த பிழை உள்குத் தெரியும். இந்தப் பிரச்சினை இத்துடன் போகாது, இப்படி விட்டால் நீ கடைசியில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அகாலமாய் சாகுவேண்டியது தான். “நீ திருந்தி நடப்பதாய் உறுதியளித்து பைரவர் முன் சத்தியம் செய்யவேண்டும். இல்லையேல் இதற்கு பரிகாரம் செய்யமுடியாது. என்ன சத்தியம் செய்வியா? திருந்தி நடப்பியா?”

“சாமியார், நான்.... நான்....” அழு ஆரம்பித்தார்.

“இங்கே இருக்கும் வரை உன்னை எதுவும் தீண்டாது. இந்த இடத்தை விட்டு அகல மீண்டும் உன்னை தூரத்துபவர்கள் தூரத்தே செய்வார்கள். அவர்களை தூரத்தாமல் செய்வதாயின் நீ தூர்நடத்தை எதிலும் பிரவேசிக்க மாட்டேன் என்றும்..... குடும்பத்தாருக்கு எதுவும் தீங்கு செய்ய மாட்டேன் என்றும் சத்தியம் செய்வியா?”.

“செய்கிறேன், பைரவர் மீது சத்தியமாக இனிமேல் நான் எதுவித தீய செயலும் செய்யமாட்டேன். அந்த குடும்பத்தின் பக்கமே போகமாட்டேன்” என்று அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்தார்.

“சுரி மேலே எழுந்து உட்கார்” என்று மீண்டும் வீழுதி போட்டார்.

அவருடைய சகோதரன் ஒருவரை அழைத்து “உங்களுக்கு இதுகள் தெரியாதோ? சுரி போனது போகட்டும் சில சாமான்கள் தேவை, துண்டு எழுதித்தாறன் நாளைக்கு காலையில் அதுகளையும் வாங்கிக் கொண்டு வாருங்கோ” என்று கூறி அனுப்பினார்.

மறுநாட்டு காலை அவருக்கு செய்யவேண்டிய பரிகாரங்கள் செய்து நூல் கட்டி அனுப்பினார். அவரும் திருந்தி மனிதனாக வாழ்ந்தார். மனிதன் மனிதனாய் வாழ அவனுள் இருக்கும் மிருக குணம் மாறவேண்டும். அப்படி மாற்றி அமைக்கும் பெருமை பெற்று விளங்கினார் சாமியார்.

காரைக்காவில் சிவன் கோவில் சிறப்பாக நடைபெற்ற காலத்தில் விஸ்வநாதனுக்கு ஓர் அழகிய சித்திரத்தேர் செய்வதற்கான பணிகளில் ஈடுபாடு கொண்டு அதற்கு தேவையான பணமும் வைத்திருந்தார். அதே வேளையில் இனுவில் கந்தகவாயி கோவில் உரிமை வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த வழக்கின் தீர்ப்பு மூலம் ஆடசிப் பொறுப்பை ஏற்ற பரியாலன சபையில் நிரந்தர உறுப்புரிமை பாரம்பரிய முறையிலான உரிமை கவாயிகளுக்கு இருந்ததால் அந்தக் கோவில் கடமைகளில் ஈடுபாடு கொண்டார்.

பாலஸ்தாபனம் நடைபெற்று கருவறை முற்றாக இடக்கப் பட்டிருந்தது. அதனைக் கட்டி முடித்தார். காரைக்காவில் அவர் சித்திரத் தேர் செய்ய எடுத்த நோக்கம் தடைப்பட்டது. முருகனுக்கு கருவறைக் கோவிலுக்கு அந்த நிதி செலவிடப் பட்டது. அதில் அவர் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். கும்பாபி ஷேகமும் நடைபெற்று மஹாற்சவம் நடைபெற்றது.

பெரிய சந்நியாசியாரால் உருவாக்கம் பெற்ற திருமஞ்சம் அவர் சமாதியடைந்த பின் தேடுவாரற்று உருக்குலைந்த நிலையிலிருந்த மஞ்சத்தின் மீது அவரின் பார்வை விழுந்தது. அழகிழந்து, போவிவிழுந்து, வர்ணப் பூச்சக்கள் அழிந்தொழிந்து விறகு கட்டை போவிருந்த மஞ்சத்தை கழுவிச் சுத்தம் செய்து புதிதாக தற்காலிக கொட்டகை அமைத்து அங்கே இழுத்துவிடப்பட்டது. அந்த வருட மஹாற்சவத்தில் ஒரு நாள் அதே திருமஞ்சம், திருத்த

வேலைகள் செய்யாமல் வர்ணம் பூசாது, பெரிய சந்தியாசியார் செய்து வைத்த அதே நிலையில் ஆறுமுகப் பெருமானை எழுந்தருளச் செய்து வீதியுலா புறப்பட்டது. பல வருடங்கள் அசையாது நின்ற சிற்பக் களஞ்சியம் அசைந்தது. எதுவித பிரச்சனையுமின்றி வீதி உலா வந்தது. இங்கேதான் பெரிய சந்தியாசியாரின் அருட்பேற்றை அம்பலவாணிடம் காணத் தோன்றியது. அதே சமயம் இத் திருமஞ்சஸ் இழக்கப்படும் என முன்கூட்டியே அறிவித்தபோது “உழுத்துப்போன மரத்தை இழக்கப் போறான்களாம். பைத்தியத்துக்கு வைத்தியம் செய்யும் விசரன்றை வேலை இது” என்று நெயாண்டி செய்தவர்கள் எல்லாம் ஆலயத்தின் மீதும், ஆறுமுகப் பெருமான் மீதும் கொண்ட பக்தியினாலும் பேரன்பினாலும் அள்ளி வழங்கிய நன்கொடையால் திருமஞ்சஸ் திருத்த வேலைகள் செய்யப்பட்டு, மரத்தினால் செய்யப்பட்ட அச்சுகள் மாற்றப்பட்டு வண்ணங்கள் தீட்டப்பெற்றுக்கலைக் களஞ்சியமாய் திகழ்கின்றது. நிரந்தரமான ஓர் கொட்டகையும் அமைக்கப் பெற்று பாதுகாப்புன் திகழ்கின்றது. தைப்பூசத் தினத்திலும், ஆளியில் நடைபெறும் மஹோற்சவ பள்ளிரண்டாம் திருவிழாவிலும் ஆறுமுகனின் அலங்கார ஊர்தியாக பவனி வருகின்றது. சிறப் சாஸ்திரங்களின் உறைவிடமான இந்தியாவில் கூட இது போன்ற ஓர் கலை வழவும் இல்லை. ஜூரோப்பிய, மேற்குலக கலையார்வ ஆய்வாளர்கள் வந்து பார்த்து இம் மஞ்சத்தின் சிற்பக்கலையும், தொழிற் திறனையும் வியந்து பாராட்டியுள்ளனர் என்றால் இது ஒரு சாதாரண மனிதனால் முடிகின்ற காரியமா? பெரிய சந்தியாசியாரை இங்கேயும் மீண்டும் அம்பலவாணச் சுவாமிகள் உருவில் காண முடிகின்றது என்றால் இதில் ஆச்சரியப்பட என்னதான் இருக்க முடியும்? அனுபுதிமான்களின் சித்து விளையாட்டுக்களை நாம் எடைபோட முடியுமா?

தஞ்சைப் பெரிய கோவில் போன்று உலகில் யெருமஞ்சஸ் என்ற ஒன்றை பெரிய சந்தியாசியார் உருவாக்கி வைத்த பெருமையை இன்றும் எமது ஊர்மக்கள் உளம் நிறைந்த உவகையுடன் கூறிக் களிக்கின்றனர் என்றால் இது சாதாரண மனிதர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஓர் அருளாளரின் சக்தி என்று தானே கூறுவேண்டும்.

அஞ்சகமாக ஓய்வாக இருக்கும் வேளைகளில் சந்தித்தால் நாம் போன காரியத்தைக் கேட்கு முன்னர் “என்னடா பேப்பர் சங்கதிகள்” என்று அரசியல் முதற்கொண்டு

காரைக்கால் பைரவர்சந்நிதி

அம்பலவாணச் சுவாமிகளின் சமாதிக்கோவில்

கேட்பார். உலக விடயங்கள் பற்றி நாம் கேள்விப்படாத விடயங்கள் பற்றிக் கூறுவார். அந்தச் சமயம் அவர் கவாமி களாய் இருக்கமாட்டார். எங்களை ஒத்த சினேகிதன் போலமாறி கதைச் சொவையில் எமது முதுகில் தட்டுவார், வயிற்றில் தட்டுவார். பலமாக சிரித்து இருக்கக்கூடியும் சேர்த்து தட்டி குதாகலிப்பார். இப்படியான ஓர் சந்தர்ப்பத்தில் தான் நான் கேட்டேன் “கந்தகவாமி கோவில் தீர்ப்பு வராதிருந்தால் இங்கே சித்திரத்தேர் ஒழியிருக்கும். நீங்களும் மற்றவர்களிடம் குறை கேளாதிருந்திருக்கலாம் சாமியார்”. “டேய்! நீ சொல்லுவது போலத்தான் நானும் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் எம்செயல் எதுவும் இல்லை, மூலஸ்தானம் எங்களால் கட்டப்பட வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பமாயிருக்கவேண்டும், இல்லை யெனில் வழக்கு தீர்ப்பு வந்தவேளையில் பாலஸ்தாபனம் நடந்து, கருவறை தரைமட்டமாக ஏன் இடிக்கப்பட்டது? எல்லாம் அவன் செயல். நாம் வெறும் பொம்மலாட்ட கருவிகள் தான்” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

அந்துடன் கூறினார், “யார் என்ன திருப்பணி செய்தாலும் அவர் விரும்பிய வண்ணம் என்னை செய்ய வைத்துவிட்டார். இனி யார் கோயிலை ஆண்டாலும் எனக்கு அக்கறை நிடையாது” என்று கூறிவிட்டார்.

அவர் படிப்பறிவு இல்லாதவர் தான் அவரிடமிருந்த பண்பு, பணிவு, அமைதி ஆற்றல் யாவும் அவரை ஓர் தெய்வீக புருஷனாக பிறரை வணங்க வைத்தது. அவரிடமிருந்த அறிவாற்றல் படித்தவர்களையே வியக்கவைத்தன என்றே கூறலாம்.

இனுவில் ஓர் சிவபூமி என்று ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்த சிவபூமியில் பிறந்தவர்களைல்லாம் இங்கே பிறந்ததற்காக பெருமைப்படவேண்டும். இப்பூமியில் நடைபெற்ற சில சம்பவங்கள் வரும் சந்ததியினரிடையே இல்லாதிருக்க வேண்டும் என்று ஓர் விடயத்தை கூறவேண்டியுள்ளது. இதை எழுத எனக்கே வருத்தமாய்ஸ்னது. இக்காலத்தில் நானும் இளைஞராக இருந்தேன். ஆனாலும் இந்த நிகழ்வுகளில் எதுவித பங்கும் வகித்திருக்கவில்லை. எமது ஊர் மக்கள் மிகுந்த தெய்வ பக்தி உடையவர்கள். அப்படியிருந்தும் கோயில் பிரச்சனையால் ஊர் அமைதியிழந்து இரண்டாரு நாள் ஊரே அல்லோல் கல்லோலப்பட்டது. யாருக்காக? இதே அப்பலவாணச் சுவாமிகளுக்கு நேரந்த ஓர் தூர்ச்சம்பவத்தால்.

கந்தசவாமி கோவில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்கச் சென்ற வேளையில் கவாமிகளும் சென்றிருந்தார். யானா ஒருவர் அவர் தலையில் மோசமாக தாக்கிவிட்டு ஓடிவிட்டார். அந்த நிகழ்வு பலரையும் பாதிக்கவே செய்தது. தன்னை தாக்கியது யார் என்பதை அவர் வாய்திருந்து எவருக்கும் சொல்லவில்லை. இதனால் ஊர் கொந்தளித்தது. அவர் மயக்கம் தீர்ந்து எழுந்த வேளையில் ஊரில் நடந்தவைகளைக் கேட்டு அதிர்ந்தார். முக்கியமானவர்களை அழைத்து அவர் கூறியது இது தான்.

“எனக்கு அடித்தவனை நான் மறந்துவிட்டேன், நீங்கள் தான் இப்ப என்னை அடித்துச் சித்திரவதை செய்கின்றிர்கள். இப்படி அநியாயாக நடப்பதிலும் பார்க்க என்னையே நீங்கள் அடித்துக் கொன்றுவிடுங்கள்”.

அன்று அந்த நிமிடமே எல்லோரும் மனதை பெற்றனர். ஊர் அமைதி பெற்றது இன்றுவரை அந்த அமைதி காப்பாற்றப்படுகின்றது. இது நீட்டத்து நிலைக்க ஏதிர்காலச் சந்ததியினர் இச்சம்பவத்தினை அறிந்திருக்கவேண்டும் என்பதற் காகவும், பகைவனையும் ஞசிக்க கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்ற கவாமிகளின் அருள் வாக்கினை புரிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும் இதனை குறிப்பிட்டுள்ளேன். அவதார புருஷர்களாக அவுதரித்த தெய்வங்களே மனிதாகளுக்குரிய லோகாதய வாழ்வுக்குள்ளாகி இன்பதுங்பங்களை அனுபவித்தவைகளை இதிகாச புராணங்களில் படித்திருக்கின்றோம். எமது காலத்தில் எம் மத்தியில் ஓர் மனிதர் வாழ்ந்தார் என்றால் அவரிடம் இருந்த தெய்வாம்ச நிலை சாதாரண மனிதனாக அவரை நினைக்கத் தோன்றுமா?

நல்ல நிலையில் ஆலயம் ஓரளவு சிறப்புற நடைபெற்ற சமயம் மழைபெய்து பெருவெள்ளம் போட்டது. கந்தசவாமி கோவில் தம்பம் வரை வெள்ளம், காங்கேசன்துறை வீதிக்கு சமீபமாக பரமானந்தவல்லி அம்பாள் ஆலயம் வரை பெரு வெள்ளம். அந்த வெள்ளத்தினாடை நடந்து சென்று வருவார். அப்படிப்பட்ட வேளையில் நோயுற்றிருந்தார். அந்த வேளையில் அவரைப் பார்க்கச் சென்றபோது அங்கே பலர் கூடியிருந்தனர். எப்படியான வருத்தமாயினும் ஓயந்திருக்கமாட்டார். எல்லோருடனும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். கதையோடு கதையாக அன்று அவரிடம் என் மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“அது சரி சாமியார் உங்களை எல்லோரும் தெய்வமாகப் போற்றுகின்றார்கள் உங்களுக்கு ஒருவன் கைநீட்டினான் அதுவும் கோவில் வாசலில், அவனைப்பற்றி காவல்துறையிலும் சரி, மற்றவர்களிடமும் சரி நீங்கள் எதுவும் கூறவில்லை, எதிரியை கூட காட்டிக் கொடுக்காத மனமுள்ள உங்களுக்கு அதுவும் முருகன் முன்னிலையில் மண்ணை உடையும்படி ஒருவன் தீங்கிழழுத்தானே ஏன் அப்படி நடக்க வேண்டும்”

“உன்னை பெரும் புத்திசாலி என்று தான்டா நினைச்சேன் நீ கூட இதை உணரத் தவறிவிட்டாய். நியாயமான கேள்விதான், எனக்கு அதுவும் முருகன் வாசலில் அழித்தான் என்பது தான் எல்லோரின் நினைவும். அதை நீயும் நம்புகின்றாயா? டீய! புராணங்கள் பழத்தனி தானே? நான் செய்த தவறுக்குத் தான் எனக்கு அடி விழுந்தது. அதுதான் உண்மை. மனிதனா அதனைச் செய்தான்? இல்லை முருகன் தான் எனக்கு அழித்தான். அழித்தவனை யாராவது கண்டனா? இந்தப் பெரிய கூட்டத்தில் ஒருத்தன்கூட காணவில்லை என்றால் எப்படி? சிவபெருமானே பாண்டியன் கைப்பிரம்பால் அடிப்படவில்லையா? நான் சாதாரண ஒருத்தன். முடிந்துவிட்ட கதை போகட்டும் விடு” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார்.

“அது சரி நீங்கள் யாருக்கும் தீங்கு செய்ய மாட்டார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். தவறு என்று கூறின்ரகளே அப்படி என்ன தவறு செய்தீர்கள்?”

“அன்று அங்குநான் போனதே தவறு, வன்செயல் எதையும் விரும்பாதவன் நான். அவருக்கு திருப்பணி செய்ய அழைத்தார். அந்தவேலை முடிந்துவிட்டது. உனக்கேன் இந்த வேண்டாத வேலைகள்? நீ ஏன் இவர்களுடன் வந்தாய்? போய் உன் வேலையைப்பார் என்று உணர்த்தவே அப்படி நடந்தது. நான் அன்று நாளாகப் போகவில்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை அப்படி நான் போகும்படியாக ஓர் தூர்தின்டவசமாய் முடிந்தது. இல்லையெனில் அண்ணர் பெரிதும் பாதிப்படைந்திருப்பார்” என்று அந்த விடயத்தை மேலும் விபரிக்க விரும்பாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

பெரிய சந்தியாசியாருக்கும் கவாமிகளுக்குமிடையில் பல்வேறு விடயங்களிலும் செயற்பாட்டு ஒற்றுமை இருந்துள்ளதை எல்லோரும் அறிவர். பெரிய சந்தியாசியார் தன்வாழ்வில் விட்ட சில குறைகளை நிரப்பும் பேறு கவாமிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவர் வாழ்ந்த காலம்பூரா பிரமக் சாரியாயிருந்தார். கவாமிகள் இல்லறம் நடத்தி பிள்ளைகள் பெற்று குடும்பகாரணாய் வாழ்ந்தார்.

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றில் நின்ற துணை

என்ற குறளுக்கு ஏற்பதான் தன் குடும்பம் என்று வாழாது பிறர் துயர்துடைத்து மற்றொரும் வாழ வழி சமைத்து தனக்கும் பிறர்க்குமாக வாழ்ந்தார். பிறர் துயர் துடைக்கும் அனுபுச்செலவராய், அருளாளராய், ஆபத்பாந்தவராய் விளங்கினார்.

இன்னுவில் சிவகாமி அம்மையின்பால் பக்தி கொண்டவர் கவாமிகள். சிவகாமி அம்மன் ஆலயம் தனிக்குடும்பங்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஆலயம். ஆனாலும் அம்பிகையின்பால் பெரும் பக்திகொண்ட ஊர்மக்களாலும் சாத்திரம்மா என்று கூறப்படும் அம்மையாரின் ‘பிடியரிசி’ முயற்சியாலும் பல்வேறு திருப்பணிகள் நடைபெற்றிருந்தது. காரைக்காலில் வடபால தவக்குடில் அமைத்து வாழ்ந்த திருப்புகழ் திலகம் தியாகராச கவாமிகள் அம்பாளுக்கு ஒர் சித்திரத்தேர் உருவாக்க முயற்சித்தார். தனது கூட்டுப் பிரார்த்தனைக் குழுவுடன் ஊரில் நிதி சேகரித்தும் மரங்கள் வெட்டியும் தேர் வேலைகளை ஆரம்பித்தார். அச்செவத்து அடித்தளமிட்ட வேளையில் கையீன்ததால் அவர் ஆஸ்பதத்திரி சென்றதும் தேர்த்திருப்பணி கள் தடைப்பட்டது. ஆனாலும் அவர் உடல்நலம் தேறிவந்து தேர் வேலைக்கு போடப்பட்ட தற்காலிக கொட்டனையில் பொது மக்களைக் கூட்டி ஒர் திருப்பணிச் சபையை தெரிவு செய்தார். இச்சபையில் தியாகர் கவாமிகள் காப்பாளராகவும் திரு. சி. சிதம்பரநாதன் தலைவராகவும், திரு. செ. மதியாபரணம் பொருளாளராகவும், காலம் சென்ற திரு. சி. சண்முகவிங்கம் பணியமைப்பாளராகவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இச்சபையில் அடியேனும் ஒருவனாயிருந்தேன். திரு. மு. இராசையா ஆசிரியர், திரு. பரமு இரத்தினம் ஆகியோரும் எம்முடன் சேர்ந்து பணியாற்றினர். திருப்பணி வேலைகள் நாம் எவ்வளவோ முயன்றும் நந்தை வேகத்தில்தான் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. திரு. பொ. இலங்கநாதபிள்ளையின் உதவி

யுடன் விடத்தல் தீவிலிருந்து மருதமரங்கள் அரிந்து இரண்டு லொறியைக் கொண்டுவந்தபின்புதான் தேர் ஒவேது என்ற நிலை ஸ்தபதியான சீவரட்ணம் ஆசாரியாரால் உறுதி செய்யப் பட்டது. கமார் ஜம்பதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் தேர்வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனராயினும் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கிடையில் ஏதோ மர்மமான முறையில் வேலைகள் ஸ்தம்பித்துவிடும். பல்வேறு இன்னல்கள் எம்மை நெருங்கின. இந்த வேலையில் ஆசாரியார் “நான் என்னதான் செய்கிறது? அம்பாளுக்கு எதிராக யார் யாரோ என்னவோ செய்கிறார்கள். இல்லை யென்றால் எனது ஆட்கள் இப்படி குழப்பம் செய்வார்களா?” என்று தனது இயலாமையை வெளிப்படுத்தினார். இத்தனைக்கும் நினைத்ததைச் சாதிக்கும் ஆற்றல் படைத்த ஆறுமுகம் சிற்பாலயத்தின் பிரதம ஆசாரியாரான சீவரட்ணம் இப்படிக் கூறியதும் நாமும் ஆலோசித்தோம். ஈற்றில் காரைக்கால் சாமி யாரிடம் சென்றோம். “என்ன விசேஷம், பிரச்சினைகள் தாறார் கள் போலிருக்கே. எல்லாம் தானாய் நடக்கும். இதுகள் சிலரின் குரங்குச் சேட்டைகள்” என்று கூறி அதற்கான பரிகாரங்கள் சிலவும் செய்து தந்தார்.

இடைக்கிடையே இப்படியான பிரச்சினைகள் வரும்போது அவரை அனுகி விடயத்தைக் கூறிவந்தோம். எமக்கு பின்னின்று எம்மை இயக்கிவந்தவர் அவரே. அந்த வருடம் மகோற்சவத் திற்கு புதிய சித்திரத்தேர் ஒடப்போகிறது என்ற மகிழ்ச்சியில் இருந்த எமக்கு சிலரது மறைமுகமான செயற்பாடுகள் இடிவிழுந்தாற்போல அதிர்ச்சியைத் தந்தன. தலைவர், பொருளாளர் இருவரும் பின்னாடிக்க முயன்றனர். நானும் சண்முகவிங்கமும் சென்று கேட்டபோது “அம்பாளுக்குத் திருப்பணி செய்யத்தான் நாம் தலையிட்டுள்ளோம். வெளினோட்டம் ஒட மூன்று பேர் நிட்சயமாய் சாகப் போறான் கள், பலி எடுக்கும் என்று சொல்லுறான்கள் நான் வரவில்லை என்னவென்றாலும் செய்யுங்கள்” என்றார். இதே வார்த்தையை மதியாபரணம் கூறாவிட்டாலும் “தமிபி வேலைகள் செய்வியுங்கோ காக தேவையாளால் வந்து கேள் தாரன்” என்று கூறிவிட்டார்.

காரைக்கால் சாமியாரிடம் சென்று கூறினோம். அவர் பல நிமிடநேரம் தியானத்தில் இருந்துவிட்டு புன்சிரிப்புடன் வந்து கூறினார் “சீவரத்தினத்தை நான் வரச்சொன்னதாக கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கோ” என்று.

மறுநாள் அப்படியே செய்தோம். அவர்கள் இருவரும் தனிமையிலிருந்து கதைத்துவிட்டு வந்தனர். எங்களுக்கே விடயங்கள் எதுவும் கூறவில்லை. சீவர்ட்னைமும் சண்முகவிங்க மும் தியேட்டர் ஒழுங்கையில் வசிக்கும் ராசன் என்பவரும் மட்டுமே அறிந்த அந்த இரகசியம் வெள்ளோட்டத்திற்கு மறு நாள்தான் எமக்கு தெரியவந்தது. மூன்று கிடாய்கள் பலி கொடுக்கப்பட்டன. யாரும் எதிர்பார்த்திருக்காத ஓர் சந்தர்ப்பத்தில் மகோற்சவ தினத்தை மாற்றிவைத்து 1976ஆம் ஆண்டு ஆடிப்பூரத்திற்கு தாத்தோற்சவம் வைத்து முதல்நாள் தேர்த்திருவிழாவும், அதற்கு முதல்நாள் வெள்ளோட்டமும் வைத்தோம். வெகுவிமரிசையாக வெள்ளோட்டத் திருவிழா நடைபெற்றது.

அந்த வருடம் ஆவணிக்குமுன் தேர் ஓடாவிட்டால் அது ஒடும் சாத்தியம் இல்லை என்று கூறினார் கவாமிகள். இந்த விடயங்களை நாங்கள் மற்றவர்களிடம் கூறாது எமது சபையினருடன் நிறுத்திக் கொண்டே யாரும் எதிர்பார்த்திருக்காத இந்த மாற்றத்தை செய்தோம். ஒரு மகோற்சவம் நிறுத்தப்பெற்று ஆடியிலும் பங்குனியிலும் இருமகோற்சவங்களை நடத்தினாம். இத்தனைக்கிடையிலும் எத்தனையோ அசிங்கங்களை நான் எழுதவில்லை. இத்தனை தடங்கல்களை எல்லாம் வெட்டி எமக்குப் பக்கபலமாய் நின்று இயக்கிய பெருமை காரரக்கால் கவாமிகளுடையது. இவ்விடயங்கள் எமக்கு மட்டுமே தெரிந்த பலருக்கு தெரியாத விடயங்களாகும்.

இந்த விடயங்கள் சிலருக்குத் தெரிந்திருந்தபோதும் நாம் பகிரங்கப் படுத்தியதில்லை. நல்லதை எழுதும் வேளையில் இவை எழுதப்படுவது வேண்டத் தகாததாயினும் நல்லவற்றை செய்த சிலர், குறுகிய ஞாக்காலும், நாம் அதாவது திருப்பணிச் சபையைச் சேர்ந்தவர்கள் இத்தனைச் செய்து முடித்க்கூடாது என்றும் தெய்வத் திருப்பணிக்கு பல வழிகளிலும் மின்டிபோட்டும், ஜிடையூருகளை விளைவித்தும் செய்த திருக்தாளங்களிற்கிடையே முப்பத்து ஏழு அடி உயர் மான சித்திரத்தேர் விநாயகர் தேர், தேர்முட்டி, ஆலயத்தைச் சுற்றி ரோட்டு ஆகியவற்றை செய்து முடித்தோம் என்றால் அது எமது சாதனையல்ல. எமக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் ஊதித்தள்ளி அம்பிகையின் அருட்கடாட் சத்தால் எமக்கு பின்புலமாய் நின்று இயக்கிய தெய்வமகனான அம்பலவாண கவாமிகளுடைய சித்துவேலை என்பதை கூறவும் வேண்டுமா?

சில விடயங்கள் நாம் பகிரங்கப்படுத்தாமல் விட்டால் இந்த உண்மைகள் பொய்மைப் படுகுழியில் புதையுண்டு போய் விடலாம். வருங்கால சமுதாயம் பொய்மைகளில் மட்டும் மலரும் விசமலர்களின் நறுமணம் தேட முனையக்கூடும். அப்படியும் சில நடந்துமுடிந்துவிட்டதாயினும் அதில்கூட அம்பிகையின் திருவருளே எம்மை எல்லாம் காப்பாற்றி நல் வழியில் நிற்கச் செய்தது என்றே கூறுவேண்டும்.

சவாமிகளுடைய காலம் பூராவும் திரு. சின்னத்துரை ஜயா அவர்களே சிவனுக்கு பூசை செய்து வந்தார். அவர் சவாமிகளிடம் பேர்ஸ்பு கொண்டவர். சவாமிகள் சமாதியடைந்த பின்பும் 1995 வரை அவரே பூசைசெய்து வந்தமை சவாமிகளிடம் கொண்ட பேர்ஸ்பேயாகும்.

பெரிய சந்தியாசியார் மேற்கொண்ட பணிகளை நிறைவு செய்து மிகுதி வேலைகளையும் குறைவின்றி பூணப்படுத்திய துடன் இப்பணிகள் இடையூறு எதுவும் இன்றி தொடர்ந்து இயங்க வழிவகுத்துவிட்டு சிவனுடைய பாதார விந்தத்தை 1979ஆம் ஆண்டு தை மாதம் சென்றடைந்தார் சவாமிகள். அவருடைய சமாதிக்கோவில் பைரவர் சந்திதிக்கு தென்கிழக்கே மயானத்திற்கும் கோவிலுக்கும் இடையே அமைந்துள்ளது.

சித்தர் களின் ஜானுடப்பு மறைந்தாலும் அவர்களது ஆன்மா மக்களோடு மக்களாய் நின்று யாவையும் நிறைவேற்றி வைக்கின்றது. அவரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பெற்ற குழுசாதம் குருவாரத்தில் நடைபெறுகின்றது. மகோற்சவகால அன்னதானம் அன்னதான சபையின் மேற்பார்வையில் அடியவர்களதும் உபய காரர்களதும் அனுசரணையுடன் நிறைவுடன் நடைபெறுவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சவாமிகளின் அருட்சக்தி திரு. செ. ஜில்குநாதன் போன்ற அடியவர்களால் சிறப்புற நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதை வருடந்தோறும் காணமுடிகின்றது.

ஆலய வாசலில் உள்ள கிணறே யாவற்றுக்கும் பயன் பட்டது. ஓர் திருமஞ்சன கிணறு வேண்டுமென்று ஓர் அன்பர் பெரிய சந்தியாசியார் வெட்டிய தீர்த்தக்கேளி தூர்ந்திருந்த இடத்தில் தூர் எடுத்து பொளிகற்களால் சதுரங்கமாக கட்டு வித்தார். ஒரு பெருமழையின்போது அவை இடிந்து மூழ்கின. மீண்டும் ஒருவர் அதனை திருத்தி கட்டுவித்தார். கீழே சதுப்பு மண் என்பதால் மழை காலத்தில் நின்றுபிடிக்காது இடிந்து மூழ்கியது. இது பற்றி ஓர் நாள் கதைத்தபோது மாவிட்ட புரத்தைச் சேர்ந்த ஓர் பி. டபிள்யூ. டி. ஒவசீயர் சாமியாரிடம்

வருவார். அவரிடம் சீமெந்து குழாய் எடுத்து தரமுடியுமா என கேட்குமாறு கூறினோம். அப்படியே அவரிடம் கேட்டபோது ஆறு அடி விட்டமுள்ள குழாய் எடுத்து தருவதாக கூறினார். அது நிறைவு பெறவில்லை. அந்த முயற்சியும் தொல்வியடையவே சாமியாரும் பேசாமல் விட்டுவிட்டார். அவர் சமாதியடைந்த பின்பு அதைப்பற்றி யாருமே சிந்திக்கவில்லை.

ஒருநாட்காலை நான் எழுதிக் கொண்டிருந்தவேளை என்னால் மதிக்கப்பெறும் அந்தனார் என்றிது நன்மதிப்பும் அன்புமுள்ளவர் என்னைத் தேடிவந்தார். அவரை உட்காரும்படி உபசரித்துவிட்டு “என்ன காலையிலேயே இந்தப்பக்கம்” என்றேன். “அது சரி காரைக்கால் சிவனுக்கு திருமஞ்சனக் கிணறு இருக்கிறதா” என்றார். “ஏன் கனவு கண்மர்களா?” என்று நகைச்சுவையாக கேட்டேன். “நேற்று நெட்டிலிப்பாய் பிள்ளையாருக்கு லட்சார்ச்சனைக்காக போகவேண்டியிருந்தது. நேரம் பிந்தியதால் கிட்டடிவழியால் போகலாம் என்று காரைக் காலூடாகப் போனேன். இடம்பெயர்ந்த சனம் கிணற்றில் குளிக்க சின்னத்துறை ஜூயா குடத்துடன் கயிற்றையும் கையில் பிடித்தபடியே யோசித்துக்கொண்டு நின்றார். இந்த விடயத்தை நான் போனவேகத்தில் பார்த்தேன். ஆனால் பின் அதை மறந்து விட்டேன். இருவு என்னால் தூங்கமுடியவில்லை. ஏதோ திடீரென இந்த ஞாபகம். பலபேர் புழங்கும் பொதுக்கிணற்றில் சிவனுக்கு அபிஷேகம் நடப்பதாக என்மனத்தில் ஏதோ உறுத்துகின்றது. அதுதான் கேட்டேன்” என்றார். “அது பெரிய கதை” என்று நடந்தவற்றைக் கூறினேன். “அப்படியா விடயம், பின்பு என் ஒருவரும் முயற்சிக்கவில்லை. ஓர் குழாய் கிணறாவது அடித்திருக்கலாமே” என்றார். “மரங்கள் நிறைய உண்டு, கீழே சதுப்பு சேரு குழாய்க்கிணறு சரிவராது. அத்துடன் சாமியார் இருக்கும்வரை எல்லோரும் ஒழித்திரிந்தனர். பின்பு சோரவிட்டுவிட்டனார்” என்றேன். “சிவனுடைய கருவறைக்கு சமீபமாக ஓர் குழாய் கிணறு அடித்தால் நிட்சயமாய் பலனுண்டு. வேண்டுமானால் நான் அதைச் செய்விக்கின்றேன்” என்றார்.

“ஏன் ஜூயா வீண் வேலை உங்களுக்கு. நீங்கள் இந்தச் சாக்கில் பூசைக்கு வரமுயற்சிக்கிறீர்கள் என்று சிலர் கூறுவார்கள். “அதைப்பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. ஒருநாளும் இல்லாமல் நேற்று அதாலை போனேன். தற்செயலாகத் தான் திரும்பிப் பார்த்தேன். மறந்தும் போனேன்.

இரு பூராகவும் நித்திரையிலும் இந்தச் சிந்தனை என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விடவில்லை” என்று மிகவும் வருந்தினார்.

“அப்படியானால் ஒன்று செய்யுங்கள். நீங்கள் மதியா பரணத்திடம் விடயத்தைக் கூறி மனியத்தார் குடும்பத்திடம் அதற்குரிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுங்கள்” என்று ஆலோசனை கூறினேன்.

பத்துநாட்களுக்குள் ஓர் குழாய்கிணறு தொண்டப்பெற்று அதற்கு நீர் எடுக்க பம்பும் போடப்பட்டது. பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவிட்டு ஓர் அந்தனர் இப்பணியைச் செய்விக்க முனைந்தது எப்படி? அவருக்கும் இந்த ஆலயத்திற்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் அவரை இதில் ஈடுபெடுத்தியது சமாதியில் உறங்கும் கவாமி களுடைய ஆண்மா என்றுதான் கூறுவேண்டும். இடப்பெயர்வுக்கு முன்பு நடந்தவிடயம் இது. இன்றும் இந்தக்கிணறு நீரில்தான் சிவனாருடைய அபிஷேகம், தர்த்தம் யாவும் நடைபெறுகின்றன.

சித்தர்கள் சமாதியடைந்தாலும் அவர்கள் ஆண்மா நின்று உலாவி மக்களை மாண்புறவுக்கும். நான் நீ என்ற ஆணவருடையினரில் நல்லதோர் நேராக்குடன் செய்யும் எப்பணியும் நின்று, நிலைத்து, நீடிக்கும் என்பதற்கும் இது ஓர் உதாரணமாகும். சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு. ஆட்டுவித்தால் யாரோருவர் ஆடாதார்.

கவாமிகளின் கனவில் நின்றாடிய சித்திரத்தேரில் காரைக்காலில் தொண்டுசெய்யும் இளைஞர்களின் பெருமுயற்சியால் பொதுமக்களின் உதவியுடன் இன்று விஸ்வநாதசிவனும் விசாலாட்சியும் அமர்ந்து .வீதியுலா வருகின்றனர். அவரது ஞாபகாரத்தமாக அம்பலவாணர் கலையரங்கம், இளைஞர்களின் நன்முயற்சியால் அமைக்கப்பெற்று அவருடைய கலையார் வத்துக்கு விருந்து படைத்து வருகின்றனர்.

இத்தனையும் நன்கு ஆறுஅமர்ந்து சிந்தித்துப்பார்த்தால் அவரே இவராய் வந்து தன் பணிகளை நிறைவூர்ச்செய்துள்ளார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வெய்கம் என்று வாழ்ந்த ஞானிகளின் பெருமைகளை எழுதும் புளிதுப்பணிகளை எழுதுவது கூட அவர்களின் அருட்கடாட்சமே என்று இன்புற்றிருப்போமாக. சீவன் முத்துர்களான சித்தர்கள் வாக்கு சிவன் வாக்கு என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்வோமாக.

வணக்கம்.

சிவகாமி அம்மன் முலவர்